

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 108

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 februarie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 542 din 17 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	2-4	2.034. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică „B”, a Crucii de drum cu troiță din comuna Bucium, satul Bucium Sat (lângă casa cu nr. 166), județul Alba	26
Decizia nr. 544 din 17 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din ordonanța de urgență	4-7	2.035. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică „B”, a „Crucii de la Piață” din comuna Bucium, satul Poieni (lângă casa cu nr. 604), județul Alba	27
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
72. — Hotărâre privind stabilirea valorii de intrare a activelor fixe la instituțiile publice	8	2.036. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică „B”, a „Crucii de la Valea lui Ștefan” din comuna Bucium, satul Valea Negrilesii (lângă casa cu nr. 838), județul Alba	28
73. — Hotărâre privind modificarea art. 74 din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 479/2003	8	2.037. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică „B”, a „Crucii de la Țârău” din comuna Bucium, satul Valea Negrilesii (lângă casa cu nr. 615), județul Alba	29
77. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004	9-25	2.038. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică „B”, a „Crucii episcopului Andrei Șaguna cu troiță” din comuna Bucium, satul Gura Izbitei (lângă casa cu nr. 405), județul Alba	30
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
194. — Ordin al ministrului delegat pentru buget pentru stabilirea nivelului comisiunilor de gestiune în cadrul Programului privind reabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală și al Programului privind creșterea calității arhitectural-ambientale a clădirilor	25	2.039. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică „B”, a „Crucii de la Țândrău” din comuna Bucium, satul Valea Negrilesii (lângă casa cu nr. 632), județul Alba	31
		★	
		Lista cuprinzând asociațiile care primesc subvenții de la bugetul local în anul 2014, în conformitate cu Legea nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială	32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 542**

din 17 decembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (11)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Kamalpoorsheikhdad Hossein în Dosarul nr. 9.164/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 369D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că atât Constituția, cât și legile se aplică cetățenilor români, persoanelor juridice și autorităților statului, dar și cetățenilor străini. De aceea, aceștia din urmă trebuie să dețină drept de ședere pe teritoriul României, legal dobândit, pentru a putea beneficia de dreptul la învățătură, pus în discuție în cauza de față. Textul de lege criticat reprezintă, de fapt, o garanție pentru realizarea efectivă a dreptului la învățătură de către cetățenii străini.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 1.278 din 9 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 9.164/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Kamalpoorsheikhdad Hossein într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii de anulare a deciziei de returnare a acestuia, emisă de Inspectoratul General pentru Imigrări, și obligarea instituției menționate la prelungirea dreptului de ședere în scop de studii al reclamatului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin limitarea perioadei de studii, instituită de textul de lege criticat, se restrânge dreptul constituțional la învățătură, care, potrivit art. 32 alin. (1) din Legea fundamentală, este asigurat și prin învățământul superior. Totodată, se încalcă autonomia universitară, care, așa cum prevede art. 138 din Legea educației naționale nr. 1/2011, semnifică faptul că

instituțiile de învățământ superior funcționează și își stabilesc organizarea programelor de studii prin regulamente întocmite cu aprobarea conducerii universității. În acest sens, autorul excepției precizează că Regulamentul privind activitatea profesională a studenților Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” din București, al cărui student este, permite repetarea de două ori a aceluiași an de studiu, exmatricularea intervenind doar dacă, după trecerea a trei ani, studentul nu reușește să se înscrie într-un an superior.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că intrarea și șederea străinilor pe teritoriul României este permisă în temeiul dreptului de ședere acordat acestora, iar nu a dreptului la învățătură, participarea la studii pe teritoriul României fiind o condiție preliminară, necesară pentru obținerea dreptului de ședere, dar nu suficientă. Arată că prevederile de lege criticate nu reglementează aspecte referitoare la organizarea programelor de studii, astfel că nu încalcă autonomia universitară garantată de Constituție. Menționează că neîndeplinirea condițiilor prevăzute pentru prelungirea sau menținerea dreptului de ședere nu conduce la încetarea raportului pe care străinul îl are cu instituția de învățământ sau la încetarea calității sale de student ori a dreptului de a urma cursurile instituției de învățământ, astfel că dreptul la învățătură nu este restricționat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră, dintr-o primă perspectivă, că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât situația expusă nu este de natură să ridice probleme de constituționalitate, ci de rezolvare a unor situații practice de aplicare a legii, autorul excepției încercând să ascundă lipsa de diligență și de interes în absolvirea anilor de studii sub aparența nemulțumirii legate de încălcări ale dreptului la învățătură. În subsidiar, apreciază că excepția este neîntemeiată, precizând că regula unei singure prelungiri a dreptului de ședere motivat de nepromovarea unui an de studiu datorată unor împrejurări variate (neplata taxei de școlarizare, nepromovarea anilor de studii pentru rezultate slabe) nu încalcă dreptul la învățătură și cu atât mai puțin autonomia universitară, învățământul de toate gradele desfășurându-se în condițiile legii.

Avocatul Poporului opinează în sensul că prevederile de lege criticate sunt constituționale, reprezentând tocmai expresia preocupării statului de a asigura exercitarea dreptului la învățătură, prelungind dreptul de ședere al străinilor care nu au absolvit studiile în perioada acordată inițial. Prevederile art. 58 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 oferă străinului posibilitatea de a se educa și de a-și exercita dreptul la învățătură. Singura condiție care este impusă acestuia este de a finaliza studiile în intervalul de timp pentru care i s-a acordat sau, după caz, i s-a prelungit dreptul de ședere în scop de studii în România. Această limitare în timp a perioadei în care

pot fi efectuate studiile nu este contrară dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Legea fundamentală referitoare la modalitățile de asigurare a exercitării dreptului la învățatură. În legătură cu susținerile privind încălcarea autonomiei universitare, apreciază că nu pot fi reținute, întrucât textul de lege criticat nu cuprinde reglementări de natură să afecteze dreptul instituțiilor de învățământ superior de a-și stabili misiunea proprie, strategia instituțională, structura, activitățile, organizarea și funcționarea proprie, gestionarea resurselor materiale și umane, cu respectarea strictă a legislației în vigoare și alte elemente definitorii ale conținutului și scopului autonomiei universitare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 58 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textul de lege criticat a fost introdus prin art. I pct. 85 din Legea nr. 157/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 28 iulie 2011, și are următoarea redactare:

„Străinilor care nu au absolvit studiile în perioada acordată inițial li se poate aproba prelungirea ulterioară a dreptului de ședere, în scopul finalizării studiilor, pentru o perioadă de maximum un an.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 32 alin. (1) care prevede că dreptul la învățatură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare, și art. 32 alin. (6) care garantează autonomia universitară.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Autorul excepției de neconstituționalitate invocă, mai întâi, încălcarea art. 32 alin. (1) din Constituție, care statuează că dreptul la învățatură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare.

Această susținere nu poate fi primită, pentru următoarele considerente:

Statul român recunoaște dreptul străinilor la învățatură, permițând și asigurând, în același timp, exercitarea acestuia pe teritoriul său, în cadrul instituțiilor de învățământ de toate gradele, indiferent că acesta se desfășoară în regim public sau privat.

În acest scop, se poate acorda o viză de lungă ședere pentru studii străinilor care solicită intrarea pe teritoriul României în calitate de student, potrivit art. 45 alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002.

În vederea realizării efective a obiectivului propus, respectiv absolvirea cursurilor pentru care s-a acordat permisiunea intrării și șederii pe teritoriul României, dreptul de ședere pe teritoriul

României poate fi prelungit pentru perioade succesive de până la un an, astfel cum prevede art. 58 alin. (1) lit. a) din același act normativ.

Mai mult decât atât, statul român permite prelungirea dreptului de ședere și acelor străini care nu au reușit să își finalizeze studiile în perioada acordată inițial. Critica autorului excepției de neconstituționalitate vizează tocmai acest text de lege, din perspectiva limitării la un an a posibilității de prelungire a dreptului de ședere.

Or, în acest context, o astfel de prevedere nu constituie o îngrădire a dreptului la învățatură. Dimpotrivă, faptul că textul de lege supus controlului de constituționalitate permite prelungirea dreptului de ședere și pentru străinii care nu au absolvit studiile în perioada acordată inițial reprezintă un beneficiu oferit acestora de către statul român, care ia în considerare și riscul survenirii unor împrejurări neprevăzute, de natură să perturbe studentul străin în frecventarea și desfășurarea normală a studiilor. Rolul acestei prelungiri suplimentare îl constituie, așadar, contracararea efectelor negative pe care anumite împrejurări le pot avea asupra împlinirii intelectuale a studentului.

Totuși, obținerea rezultatelor slabe care conduc la nepromovarea anului de studiu nu poate fi considerată ca fiind rezultat al unor împrejurări neprevăzute, dincolo de voința străinului, decât pe o singură perioadă de un an. Nepromovarea repetată ca urmare a lipsei de performanță nu poate constitui motiv de prelungire suplimentară a dreptului de ședere pe teritoriul României. Stabilirea perioadei de un an pentru care se poate acorda prelungirea, dincolo de durata normală a studiilor, se încadrează în standardele europene în materia condițiilor de admisie a resortisanților țărilor terțe pentru studii (Directiva 2004/114/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 privind condițiile de admisie a resortisanților țărilor terțe pentru studii, schimb de elevi, formare profesională neremunerată sau servicii de voluntariat, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 375/12 din 23 decembrie 2004), care, prin art. 12 alin. (2) lit. b), permite statelor membre să refuze reînnoirea permisului de ședere în cazul în care titularul acestuia nu înregistrează un progres acceptabil în studiile sale în conformitate cu legislația și practicile administrative interne.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul la educație (care include și dreptul la învățatură), garantat de prima frază din art. 2 al Primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reclamă, prin însăși natura sa, reglementarea statală. Instanța de la Strasbourg a subliniat că asemenea reglementări nu trebuie să aducă atingere substanței dreptului la educație, iar autoritățile au libertatea de a alege măsurile pe care le consideră corespunzătoare (a se vedea Hotărârea din 23 iulie 1968 pronunțată în Cauza „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, paragraful 5). Or, în speța de față, dreptul la învățatură poate fi exercitat nestingherit, în intervalul de timp pentru care statul român a acordat străinului drept de ședere în acest scop pe teritoriul României, potrivit prevederilor legale cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, interval care este suficient pentru a acoperi întreaga durată a școlarizării și o perioadă de timp suplimentară de un an în care străinul are șansa de a-și finaliza studiile.

II. Autorul excepției invocă și nesocotirea autonomiei universitare, garantată la nivel constituțional prin art. 32 alin. (6), susținând, în acest sens, că regulamentul privind activitatea profesională a studenților universității la care este înmatriculat dă posibilitatea repetării de două ori a aceluiași an de studiu, pe când textul de lege criticat permite repetarea anului o singură dată.

Potrivit art. 123 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, autonomia universitară implică dreptul comunității universitare de a-și stabili „*misiunea proprie, strategia instituțională, structura, activitățile, organizarea și funcționarea proprie, gestionarea resurselor materiale și umane, cu respectarea strictă a legislației în vigoare*”. Așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, toate acestea trebuie, însă, realizate cu respectarea strictă a legislației în vigoare, în limitele și condițiile impuse de aceasta [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 161 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 3 mai 2011, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (5)

lit. a) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic].

În baza principiului autonomiei universitare, universitățile pot, într-adevăr, să stabilească norme proprii prin care să permită studenților să repete de mai multe ori același an de studii și să elaboreze metodologii privind exmatricularea pentru acest motiv. Regulile emise de acestea au aplicabilitate generală, situațiile particulare provenind din statutul deosebit al anumitor studenți, în cazul de față al studenților străini, care sunt ținuti să respecte reglementările legale speciale. Cu alte cuvinte, faptul că studenților străini li se aplică reguli speciale, determinate de însăși regimul lor juridic diferit, nu poate fi considerat o atingere adusă autonomiei universitare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Kamalpoorsheikhdad Hossein în Dosarul nr. 9.164/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 58 alin. (1¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 544

din 17 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din ordonanța de urgență

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, precum și a dispozițiilor Legii nr. 286/2010 a bugetului de stat pe anul 2011, excepție ridicată de Niculae-Viorel David în Dosarul nr. 1.119/88/2013 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 414D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât, pe de o parte, nu motivează în ce constă neconstituționalitatea Legii nr. 286/2010, iar, pe de altă parte, solicită modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.119/88/2013, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, precum și a dispozițiilor Legii nr. 286/2010 a bugetului de stat pe anul 2011**, excepție ridicată de Niculae-Viorel David într-o cauză având ca obiect o cerere privind anularea unui act administrativ, respectiv a ordinului privind trecerea în rezervă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 îngrădește dreptul la muncă al angajaților Ministerului Administrației și Internelor, prin aceea că dispune încetarea raporturilor de serviciu ale unei părți din personalul acestuia, deși, anterior luării unei asemenea măsuri, ar fi fost mai oportun să se diminueze alte drepturi salariale sau drepturile de echipare și dotare. În continuare, se arată că, deși încetarea raporturilor de serviciu pentru polițiști apare ca **ultima ratio**, s-a preferat aplicarea unei asemenea măsuri, în dauna altora mai puțin severe.

Totodată, se subliniază faptul că ordonanța de urgență criticată a urmărit „destituirea din funcția publică a celor angajați în Ministerul Administrației și Internelor” pentru ca absolvenții promoțiilor anului 2011 ale Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” și absolvenții promoțiilor anului 2011 ale instituțiilor de învățământ superior din structura Ministerului Apărării Naționale pregătiți pentru nevoile Ministerului Administrației și Internelor să poată fi încadrați și repartizați pe funcțiile și salariile celor destituiți. Or, destituirea din funcție a unor angajați pe motiv că bugetul este de austeritate și încadrarea altor persoane pe funcțiile și salariile celor destituiți apare ca fiind contrară Constituției.

Limitarea aplicării măsurilor de protecție prevăzute la art. 1 din ordonanța de urgență criticată numai cu privire la persoanele cărora le încetează raporturile de serviciu în anul 2011 este contrară art. 73 alin. (3) lit. j) și p), precum și art. 118 alin. (2) din Constituție, întrucât, pe de o parte, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici nu pot înceta decât în baza unei legi organice, iar, pe de altă parte, se ajunge la situația ca cei disponibilizați în anul 2012 să nu beneficieze de aceste măsuri. Din acest ultim aspect învederat decurge și încălcarea art. 47 alin. (2) din Constituție, precum și a art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din moment ce „au existat foarte multe situații în care personalul disponibilizat s-a găsit în concedii medicale prelungite până după 1 ianuarie 2012, raportul de serviciu încetând la revenirea din activitate”.

De asemenea, se susține că încetarea raporturilor de serviciu astfel dispusă a afectat patrimoniul persoanelor în cauză, prin pierderea drepturilor salariale.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece

prevederile celor două acte normative criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 nu încalcă dispozițiile constituționale la care autorul excepției de neconstituționalitate se raportează, deoarece acestea reglementează modalitățile de acordare a ajutoarelor și contribuțiilor sociale polițiștilor și personalului militar ale căror raporturi de serviciu încetează, respectiv care sunt trecuți în rezervă în cursul anului 2011, în cadrul procesului de reorganizare instituțională desfășurat în vederea încadrării în cheltuielile de personal aprobate pentru anul 2011.

De asemenea, se susține că bugetul se constituie ca un plan financiar al statului, aprobat prin lege, prin care sunt prevăzute veniturile și cheltuielile publice stabilite în fiecare an, în conformitate cu dispozițiile constituționale ale art. 137 alin. (1), precum și cu dispozițiile Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, iar Legea nr. 286/2010 a mai fost supusă controlului de constituționalitate.

Se mai arată că, în cauza de față, nu se pune problema neconstituționalității dispozițiilor legale criticate, ci este vorba de o problemă strict de aplicare a acestora, în raport cu situația de fapt ce urmează a fi reținută de către instanța de judecată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010 sunt constituționale, iar prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011 sunt neconstituționale, întrucât măsurile adoptate prin acest act normativ aduc atingere statutului funcționarilor publici.

În acest sens arată că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, polițistul este funcționar public civil, cu statut special, lege care a fost adoptată în condițiile art. 74 alin. (1) din Constituție (nerezvizuită), având caracter organic, astfel cum reiese și din prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv faptul că statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică. Or, Legea nr. 234/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011, prin care s-au adus modificări statutului funcționarilor publici, a fost adoptată de Parlamentul României cu respectarea prevederilor prevăzute pentru adoptarea legilor ordinare, iar prin măsurile adoptate s-a modificat structura organizatorică, resursele materiale și financiare și numărul personalului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile Legii bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 28 decembrie 2010, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 21 iunie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 234/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 7 decembrie 2011.

Din analiza încheierii de sesizare, precum și a notelor autorului excepției de neconstituționalitate, reiese că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din ordonanța de urgență.

Prevederile art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „(1) Drepturile prevăzute la art. 21 alin. (2)—(5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice se acordă polițiștilor și cadrelor militare ale căror raporturi de serviciu încetează, respectiv sunt trecute în rezervă în cursul anului 2011, în cadrul procesului de reorganizare instituțională desfășurat în vederea încadrării în cheltuielile de personal aprobate pentru anul 2011, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, prin derogare de la prevederile Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare.”

— Art. 3 alin. (3) și (5): „(3) Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române, Inspectoratul General al Jandarmeriei Române, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, Inspectoratul General de Aviație al Ministerului Administrației și Internelor, Direcția Generală de Informații și Protecție Internă și Direcția Generală Logistică vor dispune măsurile necesare astfel încât activitățile specifice pentru acordarea gradelor profesionale/militare absolvenților instituțiilor de învățământ superior ale Ministerului Apărării Naționale pregătiți pentru nevoile Ministerului Administrației și Internelor și repartizarea acestora la unități să se realizeze în perioada 28—30 decembrie 2011. [...]

(5) Numirea în funcție a absolvenților Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza», precum și ai instituțiilor de învățământ superior ale Ministerului Apărării Naționale pregătiți pentru nevoile Ministerului Administrației și Internelor repartizați la unitățile din structura Ministerului Administrației și Internelor se realizează cu data de 1 ianuarie 2012, iar prezentarea acestora la respectivele unități se face în data de 3 ianuarie 2012.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și alin. (4) referitor la valorile supreme ale statului român și la principiul separației și echilibrului puterilor, art. 41 alin. (1) teza întâi privind libertatea alegerii profesiei, a meseriei, a ocupației și a locului de muncă, art. 47 alin. (2) privind dreptul cetățenilor la asigurări sociale, art. 73 alin. (3) lit. j) și lit. p) referitor la categorii de legi, art. 76 alin. (1) privind majoritatea necesară pentru adoptarea legilor și a hotărârilor, art. 118 alin. (2) referitor

la statutul cadrelor militare, art. 148 alin. (2) și (4) cu referire la aplicarea prioritară a actelor obligatorii ale Uniunii Europene și la aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate în urma aderării la aceasta. De asemenea, este invocat Protocol nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 a fost adoptată, pe de o parte, în vederea încadrării în limita alocată cheltuielilor de personal pentru anul 2011 prin Legea bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010, iar, pe de altă parte, pentru evitarea intrării Ministerului Administrației și Internelor în culpă contractuală cauzată de nerespectarea obligațiilor asumate în angajamentele încheiate cu studenții și elevii din instituțiile de formare profesională inițială, care prevedeau încadrarea promoțiilor de absolvenți.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 cuprinde 3 articole, care, la rândul lor, reglementează:

a) acordarea polițiștilor și cadrelor militare ale căror raporturi de serviciu încetează, respectiv sunt trecute în rezervă în cursul anului 2011, a drepturilor prevăzute la art. 21 alin. (2)—(5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (*lege*) în condiții derogatorii — mai favorabile — de la dreptul comun [art. 1 din lege]. Este vorba de plata unui ajutor, stabilit în raport cu vechimea efectivă în calitate de personal militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională;

b) exonerarea polițiștilor, cadrelor militare în activitate, precum și a elevilor și studenților seriiilor terminale ale anului 2011 din instituțiile de formare profesională inițială din structura Ministerului Administrației și Internelor și absolvenților promoțiilor anului 2011 ale instituțiilor de învățământ din structura Ministerului Apărării Naționale care solicită, prin demisie sau la cerere, încetarea raporturilor de serviciu sau trecerea în rezervă, respectiv renunțarea la calitatea de elev sau student al instituțiilor de formare profesională inițială ale Ministerului Administrației și Internelor de la plata cheltuielilor de întreținere pe timpul școlarizării și a cheltuielilor efectuate pe perioada cursurilor/programelor de specializare, perfecționare, stagii de practică, în țară sau în străinătate [art. 2 din lege];

c) dispoziții referitoare la încadrarea absolvenților promoțiilor anului 2011 ale Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” și a absolvenților promoțiilor anului 2011 ale instituțiilor de învățământ superior din structura Ministerului Apărării Naționale [art. 3 din lege].

II. Astfel cum reiese din dosarul cauzei, obiectul acesteia îl constituie, în principal, soluționarea unei cereri privind anularea unui act administrativ, respectiv a ordinului privind trecerea în rezervă a autorului excepției de neconstituționalitate, ordin prin care i-au încetat raporturile de serviciu ca urmare a reorganizării Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și a unităților subordonate acestuia — Inspectoratul pentru Situații de Urgență Tulcea, ordin emis la data de 15 septembrie 2011 și la baza căruia au stat prevederile art. 85 alin. (1) lit. d) și alin. (2) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 20 iulie 1995.

Curtea constată că ordonanța de urgență criticată nu a stat la baza emiterii ordinului de încetare a raporturilor de serviciu, aplicarea acesteia situației autorului excepției neputând viza decât art. 1, text care, de fapt, acordă măsuri de protecție socială sporită persoanelor care sunt cuprinse în sfera ei de reglementare. Așadar, în temeiul ordonanței de urgență criticate,

autorul excepției beneficiază de drepturi suplimentare și în niciun caz acest act normativ nu a constituit temeiul juridic al încetării raporturilor de serviciu ale acestuia.

Totodată, raportat la obiectul cauzei, astfel cum rezultă din cererea de chemare în judecată, Curtea constată că actul normativ criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei, constatarea constituționalității sau neconstituționalității acestuia neproducând niciun efect juridic asupra situației procesuale a autorului excepției.

Așadar, nefiind respectată condiția de admisibilitate prevăzută la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său, apare ca fiind inadmisibilă.

III. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 286/2010, Curtea constată că aceasta nu este motivată. Astfel, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a stabilit că excepția de neconstituționalitate „cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. Indiscutabil primul element al excepției se circumscrie fie simplei indicări a textului pretins neconstituțional, fie menționării conținutului său normativ, iar cel de-al doilea indicării textului sau principiului constituțional pretins încălcat”.

În aceste condiții, Curtea a constatat că „în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere deci că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele 3 elemente menționate”. Însă Curtea va

respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în cazul în care aceasta „nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie datorită generalității sale, fie datorită lipsei rezonabile de legătură cu textul criticat”. În acest sens, Curtea Constituțională a arătat că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că «sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți»”.

Raportând cele de mai sus la cauza de față, Curtea constată că autorul excepției face doar o trimitere generică la textul Legii nr. 286/2010, precum și la o serie de articole din Constituție, astfel încât, prin modul general în care este formulată excepția de neconstituționalitate, nu se poate desluși în mod rezonabil formularea sau existența vreunei critici de neconstituționalitate. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 286/2010 apare ca fiind nemotivată, contrar art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ceea ce echivalează cu inadmisibilitatea acesteia.

IV. Având în vedere cele prezentate mai sus, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din ordonanța de urgență, apare ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (3) și (5) din ordonanța de urgență, excepție ridicată de Niculae-Viorel David în Dosarul nr. 1.119/88/2013 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Tulcea — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea valorii de intrare a activelor fixe la instituțiile publice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 7 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, valoarea minimă de intrare a activelor fixe stabilită în condițiile art. 7 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, este de 2.500 lei.

(2) Valoarea rămasă neamortizată a activelor fixe cu valoarea de intrare cuprinsă între 1.800 lei și 2.500 lei existente în patrimoniul instituțiilor publice la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se va recupera pe durata normală de funcționare rămasă.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 5 februarie 2014.

Nr. 72.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea art. 74 din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 479/2003

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 74 din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 479/2003, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 25 aprilie 2005, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 74. — Componenta comisiei prevăzută la art. 5 alin. (1) din ordonanța de urgență se stabilește prin ordin al ministrului finanțelor publice.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul economiei,

Andrei Dominic Gereș

București, 5 februarie 2014.

Nr. 73.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

A. Titlul II „Impozitul pe profit”

1. După punctul 14² se introduce un nou punct, punctul 14³, cu următorul cuprins:

„14³. Cheltuielile reprezentând pierderile din creanțe înregistrate ca urmare a aducerii creanțelor preluate prin cesionare de la valoarea nominală la costul de achiziție, potrivit reglementărilor contabile aplicabile, sunt cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil.”

2. Punctul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Venituri neimpozabile

Art. 20. — Următoarele venituri sunt neimpozabile la calculul profitului impozabil:

a) dividendele primite de la o persoană juridică română sau de la o persoană juridică străină plătitoare de impozit pe profit sau a unui impozit similar impozitului pe profit, situată într-un stat terț, astfel cum acesta este definit la art. 20¹ alin. (3) lit. c), cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri, dacă persoana juridică română care primește dividendele deține, la persoana juridică română sau la persoana juridică străină din statul terț, la data înregistrării acestora potrivit reglementărilor contabile, pe o perioadă neîntreruptă de 1 an, minimum 10% din capitalul social al persoanei juridice care distribuie dividende;

b) diferențele favorabile de valoare a titlurilor de participare, înregistrate ca urmare a încorporării rezervelor, beneficiilor sau primelor de emisiune la persoanele juridice la care se dețin titluri de participare. Acestea sunt impozabile la data cesionării, transmiterii cu titlu gratuit, retragerii capitalului social sau lichidării persoanei juridice la care se dețin titlurile de participare, cu excepția celor aferente titlurilor de participare pentru care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la lit. e) și h);

[...]

Norme metodologice:

18. În aplicarea prevederilor art. 20 lit. a) din Codul fiscal, pentru dividendele primite de la o persoană juridică străină plătitoare de impozit pe profit sau a unui impozit similar impozitului pe profit, situată într-un stat terț, astfel cum acesta este definit la art. 20¹ alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri, persoana juridică română care primește dividendele trebuie să dețină:

a) certificatul de atestare a rezidenței fiscale a persoanei juridice străine, emis de autoritatea competentă din statul terț al cărui rezident fiscal este;

b) declarația pe propria răspundere a persoanei juridice străine din care să rezulte că aceasta este plătitoare de impozit

pe profit sau a unui impozit similar impozitului pe profit în statul terț respectiv;

c) documente prin care să facă dovada îndeplinirii condiției de deținere, pe o perioadă neîntreruptă de 1 an, a minimum 10% din capitalul social al persoanei juridice care distribuie dividende.”

3. Punctul 21¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Regimul fiscal al dividendelor primite din statele membre ale Uniunii Europene

Art. 20¹. — (1) După data aderării României la Uniunea Europeană sunt, de asemenea, neimpozabile și:

a) dividendele primite de o persoană juridică română, societate-mamă, de la o filială a sa situată într-un stat membru, dacă persoana juridică română întrunește cumulativ următoarele condiții:

1. plătește impozit pe profit, potrivit prevederilor titlului II, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări;

2. deține minimum 10% din capitalul social al persoanei juridice situate într-un alt stat membru, care distribuie dividendele;

3. la data înregistrării venitului din dividende deține participația minimă prevăzută la pct. 2, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 1 an.

Sunt, de asemenea, neimpozabile și dividendele primite de persoana juridică română prin intermediul sediului său permanent situat într-un stat membru, în cazul în care persoana juridică română îndeplinește cumulativ condițiile prevăzute la pct. 1—3;

b) dividendele primite de sediile permanente din România ale unor persoane juridice străine din alte state membre, societăți-mamă, care sunt distribuite de filialele acestora situate în state membre, dacă persoana juridică străină întrunește, cumulativ, următoarele condiții:

1. are una dintre formele de organizare prevăzute la alin. (4);

2. în conformitate cu legislația fiscală a statului membru, este considerată a fi rezident al statului membru respectiv și, în temeiul unei convenții privind evitarea dublei impuneri încheiate cu un stat terț, nu se consideră că are sediul fiscal în afara Uniunii Europene;

3. plătește, în conformitate cu legislația fiscală a unui stat membru, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări, impozit pe profit sau un impozit similar acestuia;

4. deține minimum 10% din capitalul social al persoanei juridice situate într-un alt stat membru, care distribuie dividendele;

5. la data înregistrării venitului din dividende de către sediul permanent din România, persoana juridică străină deține participația minimă prevăzută la pct. 4, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 1 an. [...]

Norme metodologice:

21¹. În aplicarea prevederilor art. 20¹ din Codul fiscal, condiția legată de perioada minimă de deținere de 1 an va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene

de Justiție, publicată în Jurnalul Oficial al Comunității Europene (JOCE) nr. C 9 din 11 ianuarie 1997, în cazurile conexe: Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt für Finanzen - C-283/94, C-291/94 și C-292/94. Astfel, în situația în care, la data înregistrării dividendului de către societatea-mamă, persoană juridică română, respectiv de către sediul permanent al unei societăți-mamă, persoană juridică străină dintr-un stat membru, condiția referitoare la perioada minimă de deținere de 1 an nu este îndeplinită, venitul din dividende este supus impunerii. Ulterior, în anul fiscal în care condiția este îndeplinită, contribuabilul urmează să beneficieze de recalcularea impozitului pe profit al anului în care venitul a fost impus. În acest sens, contribuabilul trebuie să depună declarația rectificativă privind impozitul pe profit.”

4. Punctul 49¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Cheltuieli

Art. 21. — [...]

(4) [...]

p) cheltuielile de sponsorizare și/sau mecenat și cheltuielile privind bursele private, acordate potrivit legii; contribuabilii care efectuează sponsorizări și/sau acte de mecenat, potrivit prevederilor Legii nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii bibliotecilor nr. 334/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cei care acordă burse private, potrivit legii, scad din impozitul pe profit datorat sumele aferente în limita minimă precizată mai jos:

1. 3 la mie din cifra de afaceri; pentru situațiile în care reglementările contabile aplicabile nu definesc indicatorul «cifra de afaceri» această limită se determină potrivit normelor;

2. 20% din impozitul pe profit datorat.

Sumele care nu sunt scăzute din impozitul pe profit, potrivit prevederilor prezentei litere, se reportează în următorii 7 ani consecutivi. Recuperarea acestor sume se va efectua în ordinea înregistrării acestora, în aceleași condiții, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit.

Norme metodologice:

49¹. În cazul în care reglementările contabile aplicabile nu definesc «cifra de afaceri», aceasta se determină astfel:

a) pentru contribuabilii care aplică reglementările conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară, cu excepția instituțiilor de credit — persoane juridice române și sucursalele din România ale instituțiilor de credit — persoane juridice străine, «cifra de afaceri» cuprinde veniturile din vânzarea de bunuri și prestarea de servicii din care se scad sumele reprezentând reduceri comerciale acordate și se adaugă subvențiile de exploatare aferente cifrei de afaceri;

b) pentru instituțiile de credit — persoane juridice române și sucursalele din România ale instituțiilor de credit — persoane juridice străine, «cifra de afaceri» cuprinde:

- venituri din dobânzi;
- venituri din dividende;
- venituri din taxe și comisioane;
- câștiguri (pierderi) realizate aferente activelor și datoriilor financiare care nu sunt evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere — net;
- câștiguri sau pierderi privind activele și datoriile financiare deținute în vederea tranzacționării — net;
- câștiguri sau pierderi privind activele și datoriile financiare desemnate ca fiind evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere — net;
- câștiguri sau pierderi din contabilitatea de acoperire — net;
- diferențe de curs de schimb [câștig (pierdere)] — net;

— câștiguri (pierderi) din derecunoașterea activelor, altele decât cele deținute în vederea vânzării — net;

— alte venituri din exploatare;

c) pentru instituțiile prevăzute la art. 2 lit. a)—d) din Ordinul Băncii Naționale a României nr. 27/2011 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, cu modificările și completările ulterioare, «cifra de afaceri» cuprinde:

(i) venituri din dobânzi și venituri asimilate;

(ii) venituri privind titlurile;

— venituri din acțiuni și din alte titluri cu venit variabil;

— venituri din participații;

— venituri din părți în cadrul societăților comerciale legate;

(iii) venituri din comisioane;

(iv) profit sau pierdere netă din operațiuni financiare;

(v) alte venituri din exploatare.

Exemplu de calcul privind scăderea din impozitul pe profit datorat a cheltuielilor reprezentând sponsorizarea.

Un contribuabil plătitor de impozit pe profit încheie un contract de sponsorizare conform legii privind sponsorizarea, în calitate de sponsor, care are ca obiect plata unei sume de 15.000 lei. Contractul de sponsorizare se încheie în data de 2 noiembrie 2014, în aceeași lună efectuându-se și plata sumei de 15.000 lei.

La calculul profitului impozabil pentru anul 2014, contribuabilul prezintă următoarele date financiare:

Venituri din vânzarea mărfurilor	=	1.000.000 lei
Venituri din prestări de servicii	=	2.000 lei
Total cifră de afaceri	=	1.002.000 lei
Cheltuieli privind mărfurile	=	750.000 lei
Cheltuieli cu personalul	=	20.000 lei
Alte cheltuieli de exploatare	=	90.000 lei
din care: 15.000 lei sponsorizare		
Total cheltuieli		860.000 lei

Calculul profitului impozabil pentru anul 2014:

Profitul impozabil = 1.002.000 - 860.000 + 15.000 = 157.000 lei.

Impozitul pe profit înainte de scăderea cheltuielii cu sponsorizarea:

$157.000 \times 16\% = 25.120$ lei.

Avându-se în vedere condițiile de deducere prevăzute la art. 21 alin. (4) lit. p) din Codul fiscal, prin aplicarea limitelor, valorile sunt:

— 3 la mie din cifra de afaceri reprezintă 3.006 lei;

— 20% din impozitul pe profit înainte de deducerea cheltuielilor de sponsorizare reprezintă 5.024 lei.

Suma de scăzut din impozitul pe profit este 3.006 lei.

Pentru anul 2014 impozitul pe profit datorat este de:

$25.120 - 3.006 = 22.114$ lei.

Suma care nu s-a scăzut din impozitul pe profit, respectiv suma de 11.994 lei, se reportează în următorii 7 ani consecutivi. Recuperarea acestei sume se va efectua, în aceleași condiții, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit.”

5. Punctul 89² se modifică și va avea următorul cuprins:

„89². În sensul art. 30 alin. (4) din Codul fiscal, în situația în care cumpărătorul este o persoană juridică română sau un sediu permanent din România al unei persoane juridice străine, acesta are obligația declarării și plății impozitului pe profit în numele persoanei juridice străine care realizează veniturile menționate la art. 30 alin. (1) din Codul fiscal.

Persoana juridică străină care realizează veniturile menționate la art. 30 alin. (1) din Codul fiscal declară și plătește impozit pe profit, potrivit art. 35 din Codul fiscal, luând în calcul atât impozitul pe profit trimestrial, reținut potrivit prevederilor

art. 30 alin. (4) din Codul fiscal de către cumpărător, persoană juridică română sau sediu permanent al unei persoane juridice străine, după caz, cât și impozitul pe profit trimestrial, declarat potrivit prevederilor art. 30 alin. (3) din Codul fiscal.”

6. După punctul 97⁵ se introduce un nou punct, punctul 97⁶, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Declararea și plata impozitului pe profit

Art. 34. — [...]

(13¹) Contribuabilii care intră sub incidența prevederilor art. 16 alin. (3), pentru primul an fiscal modificat, aplică și următoarele reguli de declarare și plată a impozitului pe profit:

a) contribuabilii care declară și plătesc impozitul pe profit trimestrial și pentru care anul fiscal modificat începe în a doua, respectiv în a treia lună a trimestrului calendaristic, prima lună, respectiv primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și plății impozitului pe profit, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv. Aceste prevederi se aplică și în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua, respectiv în a treia lună a trimestrului IV al anului calendaristic;

b) contribuabilii care declară și plătesc impozitul pe profit anual, cu plăți anticipate efectuate trimestrial, pentru anul fiscal modificat continuă efectuarea plăților anticipate la nivelul celor stabilite înainte de modificare; în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua, respectiv în a treia lună a trimestrului calendaristic, prima lună, respectiv primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru pentru care contribuabilul are obligația declarării și efectuării plăților anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, pentru fiecare lună a trimestrului, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv. Aceste prevederi se aplică și în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua, respectiv în a treia lună a trimestrului IV al anului calendaristic.

[...]

Norme metodologice:

97⁶. Contribuabilii care declară și plătesc impozitul pe profit trimestrial, pentru primul an fiscal modificat, aplică și următoarele reguli de declarare și plată a impozitului pe profit:

— în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua lună a trimestrului calendaristic, prima lună a trimestrului calendaristic respectiv va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și plății impozitului pe profit până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

— în cazul în care anul fiscal modificat începe în a treia lună a trimestrului calendaristic, primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și plății impozitului pe profit până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv.

Contribuabilii care declară și plătesc impozitul pe profit anual, cu plăți anticipate efectuate trimestrial, pentru primul an fiscal modificat, aplică și următoarele reguli de declarare și plată a impozitului pe profit:

— în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua lună a trimestrului calendaristic, prima lună a trimestrului calendaristic respectiv va constitui un trimestru pentru care contribuabilul are obligația declarării și efectuării plăților anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

— în cazul în care anul fiscal modificat începe în a treia lună a trimestrului calendaristic, primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru pentru care

contribuabilul are obligația declarării și efectuării plăților anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, pentru fiecare lună a trimestrului, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv.

Exemplu:

Un contribuabil a optat, în conformitate cu legislația contabilă în vigoare, în anul 2012, pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic. Astfel, contabil, exercițiul financiar este 1 august 2012—31 iulie 2013. Potrivit art. 16 alin. (3) din Codul fiscal, contribuabilul a solicitat, în data de 27 iunie 2014, ca anul fiscal să corespundă exercițiului financiar.

În acest caz, în funcție de sistemul de declarare și plată a impozitului pe profit, contribuabilul aplică următoarele reguli de declarare și plată a impozitului pe profit:

a) pentru primul an fiscal modificat:

1. în cazul în care aplică sistemul trimestrial de declarare și plată a impozitului pe profit:

— luna iulie 2014 va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și plății impozitului pe profit, până la data de 25 octombrie 2014;

— declarația privind impozitul pe profit «101» va cuprinde veniturile și cheltuielile aferente perioadei 1 ianuarie 2014—31 iulie 2015, iar termenul de depunere a declarației și de plată a impozitului pe profit aferent este până la data de 25 octombrie 2015, inclusiv;

2. în cazul în care aplică sistemul anual de declarare și plată a impozitului pe profit, cu plăți anticipate efectuate trimestrial:

— luna iulie 2014 va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și efectuării plății anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, până la data de 25 octombrie 2014;

— declarația privind impozitul pe profit «101» va cuprinde veniturile și cheltuielile aferente perioadei 1 ianuarie 2014—31 iulie 2015, iar termenul de depunere a declarației și de plată a impozitului pe profit aferent este până la data de 25 octombrie 2015, inclusiv.

b) perioada 1 august 2015—31 iulie 2016 reprezintă următorul an fiscal modificat, format din trimestrele august—octombrie 2015, noiembrie 2015—ianuarie 2016, februarie—aprilie 2016, mai—iulie 2016.”

7. Punctul 100² se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Declararea, reținerea și plata impozitului pe dividende

Art. 36. — (1) O persoană juridică română care distribuie/plătește dividende către o persoană juridică română are obligația să rețină, să declare și să plătească impozitul pe dividende reținut către bugetul de stat, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) Impozitul pe dividende se stabilește prin aplicarea unei cote de impozit de 16% asupra dividendului brut distribuit/plătit unei persoane juridice române.

(3) Impozitul pe dividende se declară și se plătește la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se distribuie/plătește dividendul. În cazul în care dividendele distribuite nu au fost plătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende aferent se plătește până la data de 25 ianuarie a anului următor.

(4) Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul dividendelor plătite de o persoană juridică română unei alte persoane juridice române, dacă beneficiarul dividendelor deține, la data plății dividendelor, minimum 10% din titlurile de participare ale celeilalte persoane juridice, pe o perioadă neîntreruptă de un an împlinit până la data plății acestora inclusiv.

(41) Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul dividendelor distribuite/plătite de o persoană juridică română:

a) fondurilor de pensii facultative, respectiv fondurilor de pensii administrate privat;

b) organelor administrației publice care exercită, prin lege, drepturile și obligațiile ce decurg din calitatea de acționar al statului la acele persoane juridice române.

(5) Cota de impozit pe dividende prevăzută la alin. (2) se aplică și asupra sumelor distribuite/plătite fondurilor deschise de investiții, încadrate astfel, potrivit reglementărilor privind piața de capital.

Norme metodologice:

100². În aplicarea prevederilor art. 36 alin. (3) din Codul fiscal, pentru dividendele distribuite și neplătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende aferent se plătește până la data de 25 ianuarie a anului următor. Pentru dividendele distribuite și plătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se plătește dividendul.

Intră sub incidența prevederilor art. 36 alin. (4) din Codul fiscal și dividendele distribuite și plătite după data de 1 ianuarie 2007, chiar dacă acestea sunt distribuite din profiturile nerepartizate ale exercițiilor financiare anterioare anului 2007, în măsura în care beneficiarul îndeplinește aceste condiții.

În sensul prevederilor art. 36 alin. (4) din Codul fiscal, condiția privitoare la perioada de deținere a participației minime are în vedere o perioadă neîntreruptă de 1 an împlinit la data plății dividendelor. În situația în care la data plății dividendului pentru care a fost reținut și plătit impozitul pe dividende, în conformitate cu prevederile art. 36 alin. (3) din Codul fiscal, persoana juridică română beneficiară îndeplinește condițiile stabilite prin prevederile art. 36 alin. (4) din Codul fiscal, persoana juridică română care plătește dividendul poate solicita restituirea impozitului, în condițiile prevăzute de Codul de procedură fiscală.”

B. Titlul IV¹ „Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor”

1. Punctul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Definiția microîntreprinderii

Art. 112¹. — În sensul prezentului titlu, o *microîntreprindere* este o persoană juridică română care îndeplinește cumulativ următoarele condiții, la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent:

a) realizează venituri, altele decât cele prevăzute la art. 112² alin. (6);

a¹) realizează venituri, altele decât cele din consultanță și management, în proporție de peste 80% din veniturile totale;

b) abrogată;

c) a realizat venituri care nu au depășit echivalentul în lei a 65.000 euro;

d) capitalul social al acesteia este deținut de persoane, altele decât statul și autoritățile locale;

e) nu se află în dizolvare cu lichidare, înregistrată în registrul comerțului sau la instanțele judecătorești, potrivit legii.

Norme metodologice:

4. Pentru încadrarea în condițiile privind nivelul veniturilor realizate în anul precedent, prevăzute la art. 112¹ lit. a¹) și lit. c) din Codul fiscal, se vor lua în calcul aceleași venituri care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 112⁷ din Codul fiscal, iar cursul de schimb pentru determinarea echivalentului în euro este cel de la închiderea aceluiași exercițiu financiar.”

2. După punctul 4 se introduce un nou punct, punctul 41, cu următorul cuprins:

„41. Condiția prevăzută la art. 112¹ lit. a¹) din Codul fiscal trebuie verificată pentru anul fiscal 2014 pe baza veniturilor realizate de contribuabil în anul 2013.”

3. Punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Reguli de aplicare a sistemului de impunere pe veniturile microîntreprinderii

Art. 112². — [...]

(6) Nu intră sub incidența prevederilor prezentului titlu persoanele juridice române care:

a) desfășoară activități în domeniul bancar;

b) desfășoară activități în domeniile asigurărilor și reasigurărilor, al pieței de capital, cu excepția persoanelor juridice care desfășoară activități de intermediere în aceste domenii;

c) desfășoară activități în domeniul jocurilor de noroc.

[...]

Norme metodologice:

6. Persoanele juridice române care nu intră sub incidența acestui sistem de impunere pe veniturile microîntreprinderilor sunt următoarele:

a) persoanele juridice care se organizează și funcționează potrivit legilor speciale de organizare și funcționare din domeniul bancar (societățile comerciale bancare, casele de schimb valutar, băncile de credit ipotecar, cooperativele de credit etc.). Nu intră sub incidența acestor prevederi instituțiile financiare nebankare care sunt înființate și funcționează conform legislației în vigoare;

b) persoanele juridice care se organizează și funcționează potrivit legilor speciale de organizare și funcționare din domeniul asigurărilor (de exemplu, societățile de asigurare-reasigurare), al pieței de capital (de exemplu, bursele de valori sau de mărfuri, societățile de servicii de investiții financiare, societățile de registru, societățile de depozitare), cu excepția persoanelor juridice care desfășoară activități de intermediere în aceste domenii (brokerii și agenții de asigurare);

c) persoanele juridice care desfășoară activități în domeniul jocurilor de noroc.”

4. După punctul 10 se introduce un nou punct, punctul 10¹, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Anul fiscal

Art. 112⁴. — (1) Anul fiscal al unei microîntreprinderi este anul calendaristic.

(2) În cazul unei microîntreprinderi care se înființează sau își încetează existența, anul fiscal este perioada din anul calendaristic în care persoana juridică a existat.

Norme metodologice:

10¹. În cazul microîntreprinderilor care își încetează existența în cursul anului, data până la care se depune declarația de impozit pe veniturile microîntreprinderilor este una dintre datele menționate la pct. 10, la care se încheie perioada impozabilă.”

5. Punctele 11 și 12 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Impunerea microîntreprinderilor care realizează venituri mai mari de 65.000 euro sau venituri din consultanță și management

Art. 112⁶. — Dacă în cursul unui an fiscal o microîntreprindere realizează venituri mai mari de 65.000 euro sau ponderea veniturilor realizate din consultanță și management în veniturile totale este de peste 20% inclusiv, aceasta va plăti impozit pe profit. Calculul și plata impozitului pe profit se efectuează începând cu trimestrul în care s-a depășit oricare dintre limitele prevăzute în prezentul articol, luând în

considerare veniturile și cheltuielile realizate de la începutul anului fiscal. Impozitul pe profit datorat reprezintă diferența dintre impozitul pe profit calculat de la începutul anului fiscal până la sfârșitul perioadei de raportare și impozitul pe veniturile microîntreprinderilor datorat în cursul anului respectiv.

Norme metodologice:

11. În situația în care, în cursul anului fiscal, o microîntreprindere realizează venituri mai mari de 65.000 euro sau ponderea veniturilor realizate din consultanță și management în veniturile totale este de peste 20% inclusiv, aceasta datorează impozit pe profit începând cu trimestrul în care limita sau ponderea au fost depășite, luându-se în calcul veniturile și cheltuielile realizate de la începutul anului fiscal. Contribuabilul va comunica, în termen de 30 de zile de la data de la care nu mai sunt îndeplinite oricare dintre cele două condiții, organului fiscal ieșirea din sistemul de impunere pe veniturile microîntreprinderilor prin depunerea unei declarații de menționi, potrivit Codului de procedură fiscală.

12. Veniturile luate în calcul la stabilirea limitei de 65.000 euro sau a ponderii veniturilor realizate din consultanță și management în veniturile totale de peste 20% inclusiv sunt aceleași cu cele care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 1127 din Codul fiscal.”

6. Punctul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Baza impozabilă

Art. 1127. — (1) Baza impozabilă a impozitului pe veniturile microîntreprinderilor o constituie veniturile din orice sursă, din care se scad:

- a) veniturile aferente costurilor stocurilor de produse;
- b) veniturile aferente costurilor serviciilor în curs de execuție;
- c) veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;
- d) veniturile din subvenții;
- e) veniturile din provizioane și ajustări pentru depreciere sau pierdere de valoare;
- f) veniturile rezultate din restituirea sau anularea unor dobânzi și/sau penalități de întârziere, care au fost cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil;
- g) veniturile realizate din despăgubiri, de la societățile de asigurare/reasigurare, pentru pagubele produse bunurilor de natura stocurilor sau a activelor corporale proprii;
- h) veniturile din diferențe de curs valutar;
- i) veniturile financiare înregistrate ca urmare a decontării creanțelor și datoriilor în lei în funcție de un curs valutar diferit de cel la care au fost înregistrate inițial;
- j) valoarea reducerilor comerciale acordate ulterior facturării.

(11) Pentru determinarea impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, la baza impozabilă determinată potrivit alin. (1) se adaugă următoarele:

- a) valoarea reducerilor comerciale primite ulterior facturării;
- b) în trimestrul IV, diferența favorabilă dintre veniturile din diferențe de curs valutar/veniturile financiare înregistrate ca urmare a decontării creanțelor și datoriilor în lei în funcție de un curs valutar diferit de cel la care au fost înregistrate inițial și cheltuielile din diferențe de curs valutar/cheltuielile financiare aferente, înregistrate cumulativ de la începutul anului.

Norme metodologice:

14. Baza impozabilă asupra căreia se aplică cota de 3% este reprezentată de totalul veniturilor trimestriale care sunt înregistrate în creditul conturilor din clasa a 7-a «Conturi de venituri», din care:

- a) se scad următoarele categorii de venituri:
 - veniturile aferente costurilor stocurilor de produse;
 - veniturile aferente costurilor serviciilor în curs de execuție;
 - veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;

- veniturile din subvenții;
- veniturile din provizioane și ajustări pentru depreciere sau pierdere de valoare;
- veniturile rezultate din restituirea sau anularea unor dobânzi și/sau penalități de întârziere, care au fost cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil;
- veniturile realizate din despăgubiri, de la societățile de asigurare/reasigurare, pentru pagubele produse bunurilor de natura stocurilor sau a activelor corporale proprii;
- veniturile din diferențe de curs valutar;
- veniturile financiare înregistrate ca urmare a decontării creanțelor și datoriilor în lei în funcție de un curs valutar diferit de cel la care au fost înregistrate inițial;
- valoarea reducerilor comerciale acordate ulterior facturării;
- b) și se adaugă următoarele categorii de venituri:
 - valoarea reducerilor comerciale primite ulterior facturării;
 - în trimestrul IV, diferența favorabilă dintre veniturile din diferențe de curs valutar/veniturile financiare înregistrate ca urmare a decontării creanțelor și datoriilor în lei în funcție de un curs valutar diferit de cel la care au fost înregistrate inițial și cheltuielile din diferențe de curs valutar/cheltuielile financiare aferente, înregistrate cumulativ de la începutul anului.”

C. Titlul V „Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România”

1. Punctul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Venituri impozabile obținute din România

Art. 115. — (1) Veniturile impozabile obținute din România, indiferent dacă veniturile sunt primite în România sau în străinătate, sunt:

[...]

k) venituri din servicii prestate în România de orice natură și în afara României de natura serviciilor de management, de consultanță în orice domeniu, de marketing, de asistență tehnică, de cercetare și proiectare în orice domeniu, de reclamă și publicitate indiferent de forma în care sunt realizate și celor prestate de avocați, ingineri, arhitecți, notari publici, contabili, auditori; nu reprezintă venituri impozabile în România veniturile din transportul internațional și prestările de servicii accesorii acestui transport;

Norme metodologice:

31. Prin transport internațional se înțelege orice activitate de transport pasageri sau bunuri efectuat de o întreprindere în trafic internațional, precum și activitățile auxiliare, strâns legate de această operare și care nu constituie activități separate de sine stătătoare. Nu reprezintă transport internațional cazurile în care mijlocul de transport este operat exclusiv între locuri aflate pe teritoriul României.”

2. Punctul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri de la impozitul prevăzut în prezentul capitol

Art. 117. — Sunt scutite de impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți următoarele venituri:

[...]

h) dividendele plătite de o persoană juridică română sau persoană juridică cu sediul social în România, înființată potrivit legislației europene, unei persoane juridice rezidente într-un alt stat membru al Uniunii Europene ori unui sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru al Uniunii Europene, situat într-un alt stat membru al Uniunii Europene, sunt scutite de impozit, dacă persoana juridică străină beneficiară a dividendelor întrunește cumulativ următoarele condiții:

1. persoana juridică rezidentă într-un stat membru al Uniunii Europene are una dintre formele de organizare prevăzute la art. 20¹ alin. (4);

2. în conformitate cu legislația fiscală a statului membru al Uniunii Europene, este considerată a fi rezidentă a statului respectiv și, în temeiul unei convenții privind evitarea dublei impunerii încheiate cu un stat terț, nu se consideră că este rezident în scopul impunerii în afara Uniunii Europene;

3. plătește, în conformitate cu legislația fiscală a unui stat membru al Uniunii Europene, impozit pe profit sau un impozit similar acestuia, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări;

4. deține minimum 10% din capitalul social al întreprinderii persoană juridică română pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 1 an, care se încheie la data plății dividendului.

Dacă beneficiarul dividendelor este un sediu permanent al unei persoane juridice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene situat într-un alt stat membru al Uniunii Europene, pentru acordarea acestei scutiri persoana juridică străină pentru care sediul permanent își desfășoară activitatea trebuie să întrunească cumulativ condițiile prevăzute la pct. 1—4.

Pentru acordarea acestei scutiri, persoana juridică română care plătește dividendul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

1. este o societate înființată în baza legii române și are una dintre următoarele forme de organizare: «societate pe acțiuni», «societate în comandită pe acțiuni», «societate cu răspundere limitată»;

2. plătește impozit pe profit, potrivit prevederilor titlului II, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări.

Pentru acordarea acestei scutiri, persoana juridică cu sediul social în România, înființată potrivit legislației europene, care plătește dividendul, trebuie să plătească impozit pe profit, potrivit prevederilor titlului II, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări.

Norme metodologice:

10. În aplicarea prevederilor art. 117 lit. h) din Codul fiscal, condiția privitoare la perioada minimă de deținere de 1 an va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene de Justiție în cazurile conexe: *Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt fur Finanzen* — C-283/94, C-291/94 și C-292/94, și anume:

Dacă la data plății perioada minimă de deținere de 1 an nu este încheiată, scutirea prevăzută în Codul fiscal nu se va acorda.

În situația în care persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România poate face dovada că perioada minimă de deținere a fost îndeplinită după data plății, persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România poate cere restituirea impozitelor plătite în plus de către nerezident.

Intră sub incidența prevederilor art. 117 lit. h) din Codul fiscal și dividendele distribuite și plătite după data de 1 ianuarie 2007, chiar dacă acestea sunt distribuite din profiturile nerepartizate ale exercițiilor financiare anterioare anului 2007, în măsura în care beneficiarul dividendelor îndeplinește condițiile prevăzute de lege.”

3. Punctul 11¹ se modifică și va avea următorul cuprins: „Codul fiscal:

Scutiri de la impozitul prevăzut în prezentul capitol

Art. 117. — Sunt scutite de impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți următoarele venituri:

[...]

j) veniturile din dobânzi și redevențe, care intră sub incidența cap. IV din prezentul titlu;

Norme metodologice:

11¹. În aplicarea prevederilor art. 117 lit. j) din Codul fiscal, condiția privitoare la perioada minimă de deținere de 2 ani prevăzută la art. 124¹⁸ alin. (10) din Codul fiscal va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene de Justiție în cazurile conexe: *Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt fur Finanzen* — C-283/94, C-291/94 și C-292/94, și anume:

Dacă la data plății perioada minimă de deținere de 2 ani nu este încheiată, scutirea prevăzută în Codul fiscal nu se va acorda.

În situația în care persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România poate face dovada că perioada minimă de deținere a fost îndeplinită după data plății, persoană juridică română, respectiv sediul permanent din România poate cere restituirea impozitelor plătite în plus de către nerezident.”

D. Titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată”

1. La punctul 3, alineatul (7¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7¹) Persoanele care nu sunt legate de angajator printr-un contract individual de muncă, ci prin alte instrumente juridice, nu acționează de o manieră independentă în condițiile prevăzute la art. 127 alin. (3) din Codul fiscal, respectiv atunci când activitatea este exercitată de o persoană care nu dispune de o libertate de organizare corespunzătoare în ceea ce privește resursele materiale și umane folosite pentru exercițiul activității în discuție, cum ar fi libertatea de a alege colaboratorii, orarul de lucru, baza materială necesare desfășurării activității sale, și riscul economic inerent acestei activități nu este suportat de această persoană. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-202/90 *Ayuntamiento de Sevilla împotriva Recaudadores de Tributos de las Zonas primera y segunda.*”

2. La punctul 7, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În sensul art. 129 alin. (2) din Codul fiscal, atunci când nu există un contract de comision sau intermediere între părți și nu se refacturează cheltuielile conform pct. 19 alin. (4), dar pentru aceeași prestare de servicii intervin mai multe persoane impozabile care acționează în nume propriu, prin tranzacții succesive, se consideră că fiecare persoană a primit și a prestat în nume propriu serviciul respectiv. Fiecare tranzacție se consideră o prestare separată și se impozitează distinct, chiar dacă serviciul respectiv este prestat direct către beneficiarul final.”

3. Punctul 16² se modifică și va avea următorul cuprins: „Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

Art. 134². — [...]

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și alin. (2) lit. a), exigibilitatea taxei intervine la data încasării contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, în cazul persoanelor impozabile care optează în acest sens, denumite în continuare *persoane care aplică sistemul TVA la încasare*. Sunt eligibile pentru aplicarea sistemului TVA la încasare:

a) persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au sediul activității economice în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), a căror cifră de afaceri în anul calendaristic precedent nu a depășit plafonul de 2.250.000 lei. Persoana impozabilă care în anul precedent nu a aplicat sistemul TVA la încasare, dar a cărei cifră de afaceri pentru anul respectiv este inferioară plafonului de 2.250.000 lei, și care optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare aplică sistemul TVA la încasare începând cu prima zi a celei de-a doua perioade fiscale din anul următor celui în care nu a depășit plafonul, cu condiția ca la data exercitării opțiunii să nu fi depășit plafonul de 2.250.000 lei este constituită din valoarea totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii taxabile și/sau scutite de TVA, precum și a operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, conform art. 132 și 133, realizate în cursul anului calendaristic;

b) persoanele impozabile, care au sediul activității economice în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 în cursul anului și care optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare începând cu data înregistrării în scopuri de TVA.

(4) Nu sunt eligibile pentru aplicarea sistemului TVA la încasare:

a) persoanele impozabile care fac parte dintr-un grup fiscal unic conform prevederilor art. 127 alin. (8);

b) persoanele impozabile care nu sunt stabilite în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a);

c) persoanele impozabile care în anul precedent au depășit plafonul de 2.250.000 lei prevăzut la alin. (3) lit. a);

d) persoanele impozabile care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 în cursul anului și care au depășit plafonul de 2.250.000 lei prevăzut la alin. (3) lit. a) în anul precedent sau în anul calendaristic în curs, calculat în funcție de operațiunile realizate în perioada în care respectiva persoană a avut un cod valabil de TVA conform art. 153.

(5) Persoana impozabilă care optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare este obligată să aplice sistemul respectiv cel puțin până la sfârșitul anului calendaristic în care a optat pentru aplicarea sistemului, cu excepția situației în care în cursul aceluiași an cifra de afaceri depășește plafonul de 2.250.000 lei, caz în care sistemul se aplică până la sfârșitul perioadei fiscale următoare celei în care plafonul a fost depășit. Dacă în primul an de aplicare a sistemului TVA la încasare persoana impozabilă nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, poate aplica sistemul TVA la încasare până la sfârșitul perioadei fiscale următoare celei în care plafonul de 2.250.000 lei, calculat pentru fiecare an calendaristic în parte, a fost depășit pe parcursul unui an calendaristic. Orice persoană impozabilă care a optat pentru aplicarea sistemului TVA la încasare și care nu depășește în cursul unui an plafonul de 2.250.000 lei poate renunța la aplicarea sistemului respectiv oricând în cursul anului, prin depunerea unei notificări la organul fiscal competent între data de 1 și 25 ale lunii, cu excepția primului an în care a optat pentru aplicarea sistemului. Radierea persoanei respective din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare se operează de organele fiscale competente începând cu prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care a fost depusă notificarea.

(6) Persoanele impozabile care optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare aplică sistemul respectiv numai pentru operațiuni pentru care locul livrării, conform prevederilor art. 132, sau locul prestării, conform prevederilor art. 133, se consideră a fi în România, dar nu aplică sistemul respectiv pentru următoarele operațiuni care intră sub incidența regulilor generale privind exigibilitatea TVA:

a) livrările de bunuri/prestările de servicii pentru care beneficiarul este persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (2)—(6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160;

b) livrările de bunuri/prestările de servicii care sunt scutite de TVA;

c) operațiunile supuse regimurilor speciale prevăzute la art. 152¹—152³;

d) livrările de bunuri/prestările de servicii pentru care beneficiarul este o persoană afiliată furnizorului/prestatorului potrivit art. 7 alin. (1) pct. 21.

[...]

Norme metodologice:

162. (1) Persoanele impozabile eligibile pentru aplicarea sistemului TVA la încasare, prevăzute la art. 134² alin. (3) din Codul fiscal, care optează pentru aplicarea sistemului trebuie să aplice prevederile art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal.

(2) În situația în care o persoană impozabilă optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare prevăzut la art. 134²

alin. (3)—(8) din Codul fiscal, aceasta trebuie să aplice sistemul TVA la încasare pentru toate operațiunile realizate, cu excepția operațiunilor care nu au locul livrării/prestării în România conform prevederilor art. 132 și 133 din Codul fiscal, precum și a operațiunilor prevăzute la art. 134² alin. (6) lit. a)—d) din Codul fiscal, pentru care se aplică regulile generale privind exigibilitatea TVA prevăzute la art. 134² alin. (1) și (2), art. 134³, art. 135 și 136 din Codul fiscal.

(3) Potrivit prevederilor art. 155 alin. (19) lit. p) din Codul fiscal, pe facturile emise de persoanele care aplică sistemul TVA la încasare este obligatorie mențiunea «TVA la încasare», cu excepția operațiunilor pentru care persoanele respective au obligația să aplice regulile generale de exigibilitate prevăzute la alin. (2).

(4) La determinarea cifrei de afaceri care servește drept referință pentru calculul plafonului de 2.250.000 lei, prevăzută la art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, se au în vedere baza de impozitare înscrisă pe rândurile din decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal corespunzătoare operațiunilor taxabile și/sau scutite de TVA conform art. 141, 143, 144 și 144¹ din Codul fiscal, operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate conform prevederilor art. 132 și 133 din Codul fiscal, precum și rândurile de regularizări aferente. Nu sunt luate în calcul sumele înscrise în rândurile din decont aferente unor câmpuri de date informative cum sunt facturile emise după inspecția fiscală, informații privind TVA neexigibilă sau nedeductibilă. În cazul persoanelor impozabile care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 152 din Codul fiscal și care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, precum și în cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de către organele fiscale competente conform art. 153 alin. (9) lit. a)—e) din Codul fiscal și ulterior sunt înregistrate conform art. 153 alin. (9)¹ din Codul fiscal, nu sunt luate în calcul cifrele de afaceri livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în perioada în care persoana impozabilă nu a avut un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(5) Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare la data de 1 ianuarie 2014 poate continua aplicarea sistemului TVA la încasare sau poate solicita radierea din Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, conform prevederilor art. II Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2013 pentru reglementarea unor măsuri fiscale și pentru modificarea unor acte normative.

(6) Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare și care depășește în cursul anului calendaristic curent plafonul de 2.250.000 lei prevăzut la art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal aplică sistemul TVA la încasare până la sfârșitul perioadei fiscale următoare celei în care plafonul a fost depășit. În cazul acestor persoane impozabile se aplică corespunzător prevederile art. 156³ alin. (12) din Codul fiscal.

(7) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de organele fiscale competente conform art. 153 alin. (9) lit. a)—e) din Codul fiscal și ulterior sunt înregistrate conform art. 153 alin. (9)¹ din Codul fiscal, se aplică următoarele reguli:

a) în situația în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 alin. (9) lit. a)—e) din Codul fiscal și au radiat persoana impozabilă din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, iar înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (9)¹ din Codul fiscal are loc în același an, persoana impozabilă poate aplica regimul normal de exigibilitate prevăzut la art. 134² alin. (1) și (2), art. 134³, art. 135 și 136 din Codul fiscal sau poate solicita să fie reînregistrată în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare dacă la data

înregistrării în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (9¹) din Codul fiscal, cifra de afaceri, determinată potrivit prevederilor art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, realizată în anul calendaristic precedent și, respectiv, în anul calendaristic în curs, nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, prin depunerea unei notificări conform art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada din anul respectiv în care persoana impozabilă nu a avut un cod valabil de TVA;

b) în situația în care înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153 alin. (9¹) din Codul fiscal, are loc în alt an decât cel în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 alin. (9) lit. a)—e) din Codul fiscal, persoana impozabilă poate aplica regimul normal de exigibilitate prevăzut la art. 134² alin. (1) și (2), art. 134³, art. 135 și 136 din Codul fiscal, sau poate solicita reînregistrarea în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, dacă la data înregistrării cifra de afaceri din anul calendaristic precedent și, respectiv, din anul calendaristic în curs, determinată potrivit prevederilor art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, prin depunerea unei notificări conform art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada în care persoana respectivă nu a avut un cod valabil de TVA.

(8) În sensul art. 134² alin. (3) din Codul fiscal, prin încasarea contravalorii livrării de bunuri sau a prestării de servicii se înțelege orice modalitate prin care furnizorul/prestatorul obține contrapartida pentru aceste operațiuni de la beneficiarul său ori de la un terț, precum plata în bani, plata în natură, compensarea, cesiunea de creanțe, utilizarea unor instrumente de plată.

(9) În situația în care are loc o cesiune de creanțe:

a) dacă furnizorul/prestatorul cesionează creanțele aferente unor facturi emise pentru livrări de bunuri/prestări de servicii, se consideră că la data cesiunii creanțelor, indiferent de prețul cesiunii creanțelor, este încasată întreaga contravaloare a facturilor neîncasate până la momentul cesiunii. În cazul în care cedentul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei intervine la data cesiunii creanțelor. Indiferent de faptul că furnizorii/prestatorii au cesionat creanțele, în cazul beneficiarilor care aplică sistemul TVA la încasare, precum și al celor care achiziționează bunuri/servicii de la persoane care au aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei este amânat până la data la care taxa aferentă bunurilor/serviciilor achiziționate a fost plătită;

b) dacă persoana care achiziționează bunuri/servicii cesionează furnizorului/prestatorului, drept plată a acestor achiziții, orice creanțe, inclusiv cesiunea dreptului de rambursare a TVA prevăzută la art. 30 din Codul de procedură fiscală, data cesiunii este data la care se consideră că beneficiarul a efectuat plata, respectiv că furnizorul a încasat contravaloarea livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii la nivelul creanței cesionate. În cazul în care cesionarul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei aferente livrărilor/prestărilor efectuate în beneficiul cedentului creanței intervine la data cesiunii creanței și corespunzător valorii creanței cesionate. În cazul în care beneficiarul livrării/prestării este cedentul creanței și este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare sau achiziționează bunuri/servicii de la o persoană care a aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei intervine la data cesiunii creanței corespunzător valorii creanței cesionate, iar dreptul de deducere a taxei aferente eventualei diferențe între contravaloarea achizițiilor de bunuri/servicii și contravaloarea creanței cesionate

este amânat până la data la care taxa aferentă diferenței respective este plătită.

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. a): Societatea A, având perioada fiscală luna calendaristică, care aplică sistemul TVA la încasare, a emis o factură pentru livrarea unui bun în sumă de 124.000 lei (inclusiv TVA) la data de 10 octombrie 2014 către societatea B. TVA în sumă de 24.000 lei a fost înregistrată în creditul contului 4428 «TVA neexigibilă», nefiind încasată de la beneficiar în perioada fiscală respectivă. La data de 15 noiembrie 2014, societatea A cesionează către societatea N creanța aferentă acestei facturi, care nu este încasată de la beneficiarul B. Prețul cesiunii este de 80.000 lei și este încasat în data de 20 decembrie 2014. În ceea ce privește factura pentru livrarea de bunuri din data de 10 octombrie 2014, se consideră că aceasta este încasată și exigibilitatea TVA intervine la data de 15 noiembrie 2014, societatea A având obligația să colecteze TVA în sumă de 24.000 lei, respectiv va evidenția suma TVA de 24.000 lei în debitul contului 4428 «TVA neexigibilă» și concomitent în creditul contului 4427 «TVA colectată».

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. b): Societatea B, care aplică sistemul TVA la încasare, a livrat la data de 11 octombrie 2014 către societatea A bunuri (cărți supuse cotei de TVA de 9%) a căror valoare, inclusiv TVA, este de 109.000 lei. În data de 10 noiembrie 2014, societatea A a cesionat societății B dreptul său de rambursare conform art. 30 din Codul de procedură fiscală, în sumă de 100.000 lei. La data cesiunii, respectiv 10 noiembrie 2014, se consideră că societatea A a plătit/societatea B a încasat suma de 100.000 lei din factura de 109.000 lei. La această dată:

— societatea A va putea să deducă taxa aferentă achiziției astfel: $100.000 \times 9/109 = 8.257$ lei. Diferența de 743 lei rămasă în contul 4428 «TVA neexigibilă» va putea fi dedusă la momentul plății;

— societatea B va colecta TVA aferentă livrării corespunzător creanței care i-a fost cesionată, respectiv 8.257 lei. Pentru diferența de 743 lei rămasă în contul 4428 «TVA neexigibilă», exigibilitatea va interveni la data efectuării plății de către A a diferenței de 9.000 lei.

(10) În cazul compensării datoriilor aferente unor facturi pentru livrări de bunuri/prestări de servicii se consideră că furnizorul/prestatorul a încasat, respectiv beneficiarul a plătit contravaloarea bunurilor/serviciilor, la data la care se sting total sau parțial datoriile, respectiv:

a) în cazul compensărilor între persoane juridice, la data compensării realizate conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/1999 privind unele măsuri pentru prevenirea incapacității de plată, aprobată cu modificări prin Legea nr. 211/2001, cu modificările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 685/1999 pentru aprobarea Normelor metodologice privind monitorizarea datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, în vederea diminuării blocajului financiar și a pierderilor din economie, și a Regulamentului de compensare a datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, cu modificările și completările ulterioare;

b) în cazul compensărilor în care cel puțin una dintre părți nu este persoană juridică, la data semnării unui proces-verbal de compensare care să cuprindă cel puțin următoarele informații: denumirea părților, codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală, numărul facturii, data emiterii facturii, valoarea facturii, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, valoarea compensată, semnătura părților și data semnării procesului-verbal de compensare.

(11) În cazul încasărilor prin bancă de tipul transfer-credit, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică

sistemul TVA la încasare este data înscrisă în extrasul de cont sau în alt document asimilat acestuia.

(12) În cazul în care încasarea se efectuează prin instrumente de plată de tip transfer-debit, respectiv cec, cambie și bilet la ordin, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică sistemul TVA la încasare este:

a) data înscrisă în extrasul de cont sau în alt document asimilat acestuia, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare nu girează instrumentul de plată, ci îl încasează/scontează. În cazul scontării instrumentului de plată, se consideră că persoana respectivă a încasat contravaloarea integrală a instrumentului de plată;

b) data girului, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare girează instrumentul de plată altei persoane. În acest scop se păstrează o copie de pe instrumentul de plată care a fost girat, în care se află mențiunea cu privire la persoana către care a fost girat instrumentul de plată.

(13) Data încasării în situația în care plata s-a efectuat prin carduri de debit sau de credit de către cumpărător este data înscrisă în extrasul de cont ori în alt document asimilat acestuia.

(14) În cazul plății în natură, data încasării este data la care intervine faptul generator de taxă pentru livrarea/prestarea obținută drept contrapartidă pentru livrarea/prestarea efectuată.

(15) În sensul art. 134² alin. (6) lit. d) din Codul fiscal, se exclud de la aplicarea sistemului TVA la încasare livrările de bunuri/prestările de servicii dacă, la momentul emiterii facturii sau, după caz, la data termenului-limită prevăzut de lege pentru emiterea facturii în situația în care factura nu a fost emisă în termenul prevăzut de lege, beneficiarul este o persoană afiliată furnizorului/prestatorului potrivit art. 7 alin. (1) pct. 21 din Codul fiscal.

(16) În scopul aplicării prevederilor art. 134² alin. (7) din Codul fiscal:

a) în cazul unei facturi parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de intrarea în sistemul TVA la încasare, care nu a fost încasată integral înainte de intrarea în sistem, orice sumă încasată/plătită după intrarea furnizorului/prestatorului în sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la intrarea în sistem, atât la furnizor, cât și la beneficiar;

b) în cazul unei facturi parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de ieșirea din sistemul TVA la încasare, care nu a fost încasată integral înainte de ieșirea din sistem, orice sumă încasată/plătită după ieșirea furnizorului/prestatorului din sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la ieșirea din sistem, atât la furnizor, cât și la beneficiar.

(17) În scopul aplicării prevederilor art. 134² alin. (8) din Codul fiscal, persoana impozabilă care încasează/plătește parțial o factură cuprinzând contravaloarea unor livrări de bunuri/prestări de servicii care conțin mai multe cote de TVA și/sau mai multe regimuri de impozitare are dreptul să aleagă bunurile/serviciile care consideră că au fost încasate/plătite parțial pentru a determina suma taxei încasate/plătite în funcție de cote, respectiv regimul aplicabil.

(18) Persoana impozabilă care este scoasă din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA la cerere sau din oficiu de către organele fiscale, potrivit legii, este radiată din oficiu de organele fiscale competente și din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare. Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare și care intră într-un grup fiscal unic este radiată din oficiu de organele fiscale competente din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare de la data la care intră în vigoare implementarea grupului fiscal unic conform prevederilor pct. 4 alin. (8)."

4. La punctul 19, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Baza de impozitare pentru livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate în interiorul țării

Art. 137. — [...]

(3) Baza de impozitare nu cuprinde următoarele:

[...]

e) sumele achitate de o persoană impozabilă în numele și în contul altei persoane și care apoi se decontează acesteia, inclusiv atunci când locatorul asigură el însuși bunul care face obiectul unui contract de leasing și refacturează locatarului costul exact al asigurării, astfel cum s-a pronunțat Curtea Europeană de Justiție în Cauza C-224/11 *BGŻ Leasing sp. z o.o.*, precum și sumele încasate de o persoană impozabilă în numele și în contul unei alte persoane.

Norme metodologice:

(9) În sensul prevederilor art. 137 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, în cazul contractelor de leasing, atunci când locatorul asigură el însuși bunul care face obiectul unui contract de leasing și refacturează locatarului costul exact al asigurării, costul asigurării nu reprezintă o cheltuială accesorie serviciului de leasing în sensul art. 137 alin. (2) din Codul fiscal, nefiind inclus în baza de impozitare a serviciului de leasing. Refacturarea de către locator a costului exact al asigurării reprezintă o operațiune de asigurare scutită de TVA conform art. 141 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, distinctă și independentă de operațiunea de leasing."

5. La punctul 20, alineatele (1'), (2') și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1') În cazul în care persoanele care aplică sistemul TVA la încasare se află în situațiile prevăzute la alin. (1), se aplică prevederile art. 134² alin. (10) din Codul fiscal. În acest scop furnizorii/prestatorii trebuie să emită facturi cu valorile înscrise cu semnul minus, când baza de impozitare se reduce, ori, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise și beneficiarului, indiferent dacă taxa aferentă este sau nu exigibilă.

[...]

(2') Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul achizițiilor realizate de/de la persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică corespunzător prevederile art. 134² alin. (10) din Codul fiscal în situațiile prevăzute la art. 138 lit. a)—c) și e) din Codul fiscal.

Exemplu: Societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare, emite către beneficiarul B o factură pentru o livrare de bunuri la data de 10 septembrie 2014, în valoare de 5.000 lei plus TVA 1.200 lei, total factură 6.200 lei. TVA în sumă de 1.200 lei se înregistrează în creditul contului 4428 «TVA neexigibilă». La data de 20 octombrie 2014 încasează suma de 2.000 lei de la beneficiarul său. TVA aferentă acestei încasări se determină astfel: $2.000 \times 24/124 = 387$ lei și se evidențiază în debitul contului 4428 «TVA neexigibilă» și concomitent în creditul contului 4427 «TVA colectată». În data de 25 noiembrie 2014, societatea A acordă o reducere de preț beneficiarului B de 10% din contravaloarea bunurilor livrate.

Societatea A emite o factură în care înscrie cu semnul minus baza de impozitare, respectiv $5.000 \times 10/100 = 500$ lei, și TVA aferentă, respectiv $1.200 \times 10/100 = 120$ lei. Conform prevederilor art. 134² alin. (10) din Codul fiscal, în luna noiembrie 2014, societatea A va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 813 lei cu suma de 120 lei.

Beneficiarul B, la primirea facturii pentru reducerea de preț de la societatea A, va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 813 lei cu suma de 120 lei.

Dacă presupunem că la data de 20 octombrie 2014 societatea A ar fi încasat de la societatea B suma de 5.000 lei,

TVA aferentă acestei încasări se determină astfel: $5.000 \times 24/124 = 968$ lei și se evidențiază în debitul contului 4428 «TVA neexigibilă» și concomitent în creditul contului 4427 «TVA colectată». În data de 25 noiembrie 2014, societatea A acordă o reducere de preț beneficiarului B de 25% din contravaloarea bunurilor livrate. Societatea A emite o factură în care înscrie cu semnul minus baza de impozitare, respectiv $5.000 \times 25/100 = 1.250$ lei, și TVA aferentă, respectiv $1.200 \times 25/100 = 300$ lei. Conform prevederilor art. 134² alin. (10) din Codul fiscal, în luna noiembrie 2014, societatea A va anula TVA neexigibilă în cuantum de 232 lei și va diminua taxa colectată cu suma de 68 lei. În această situație, societatea B va anula TVA neexigibilă de 232 lei și va diminua TVA dedusă cu suma de 68 lei.

(3) Ajustarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, prevăzută la art. 138 lit. d) din Codul fiscal, este permisă numai în situația în care data declarării falimentului beneficiarilor a intervenit după data de 1 ianuarie 2004, inclusiv pentru facturile emise înainte de această dată, dacă contravaloarea bunurilor livrate/serviciilor prestate ori taxa pe valoarea adăugată aferentă consemnată în aceste facturi nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului. În cazul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare se operează anularea taxei neexigibile aferente livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii realizate.”

6. La punctul 20, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alineatul (12), cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Ajustarea bazei de impozitare

Art. 138. — Baza de impozitare se reduce în următoarele situații:

a) în cazul desființării totale sau parțiale a contractului pentru livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, înainte de efectuarea acestora, dar pentru care au fost emise facturi în avans;

b) în cazul refuzurilor totale sau parțiale privind cantitatea, calitatea ori prețurile bunurilor livrate sau ale serviciilor prestate, precum și în cazul desființării totale ori parțiale a contractului pentru livrarea sau prestarea în cauză ca urmare a unui acord scris între părți sau ca urmare a unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sau în urma unui arbitraj;

[...]

Norme metodologice:

(12) În sensul art. 138 lit. a) și b) din Codul fiscal, desființarea unui contract reprezintă orice modalitate prin care părțile renunță la contract de comun acord sau ca urmare a unei hotărâri judecătorești sau a unui arbitraj. În cazul bunurilor, dacă desființarea contractului presupune și restituirea bunurilor deja livrate, nu se consideră că are loc o nouă livrare de la cumpărător către vânzătorul inițial. În cazul prestărilor de servicii, prevederile art. 138 lit. a) și b) din Codul fiscal se aplică numai pentru servicii care nu au fost prestate, desființarea unui contract care are ca obiect prestări de servicii având efecte numai pentru viitor în ce privește reducerea bazei de impozitare.”

7. La punctul 23¹ alineatul (2) exemplul nr. 2 litera A, ultima teză se modifică și va avea următorul cuprins:

„[...] În situația în care societatea de furnizare nu poate determina cărei livrări îi corespund diferențele respective, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul prevăzut la art. 138 din Codul fiscal, conform art. 134² alin. (9) din Codul fiscal, respectiv 24%.”

8. Punctul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„33. Serviciile publice poștale sunt serviciile poștale din sfera serviciului universal prestate de furnizorii de serviciu universal, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 187/2013.”

9. La punctul 45, alineatul (8) și alineatul (13) litera d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Sfera de aplicare a dreptului de deducere

Art. 145. — [...]

(11) Dreptul de deducere a TVA aferente achizițiilor efectuate de o persoană impozabilă de la o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare conform prevederilor art. 134² alin. (3)—(8) este amânat până la data la care taxa aferentă bunurilor și serviciilor care i-au fost livrate/prestate a fost plătită furnizorului/prestatorului său.

[...]

Norme metodologice:

45. [...]

(8) Prevederile art. 145 alin. (11) din Codul fiscal se aplică numai în cazul operațiunilor taxabile, pentru care furnizorul/prestatorul aplică sistemul TVA la încasare, caz în care acesta trebuie să înscrie în factură această mențiune conform prevederilor art. 155 alin. (19) lit. p) din Codul fiscal. În situația în care furnizorul/prestatorul este înscris în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare la data emiterii unei facturi, dar omite să înscrie mențiunea «TVA la încasare», deși operațiunea respectivă nu este exclusă de la aplicarea sistemului TVA la încasare conform prevederilor art. 134² alin. (6) din Codul fiscal, beneficiarul are obligația să exercite dreptul de deducere în conformitate cu prevederile art. 145 alin. (11) din Codul fiscal, cu excepția situației în care sunt aplicabile prevederile art. 156³ alin. (111) din Codul fiscal. Prevederile art. 145 alin. (11) din Codul fiscal nu se aplică în cazul operațiunilor pentru care furnizorul/prestatorul nu trebuie să aplice sistemul TVA la încasare potrivit prevederilor art. 134² alin. (6) din Codul fiscal care sunt supuse la furnizor/prestator regulilor generale de exigibilitate conform prevederilor art. 134² alin. (1) și (2) și prevederilor art. 145 alin. (1) din Codul fiscal la beneficiar.

[...]

(13) [...]

d) în cazul cesiunii de creanțe și al compensării, se aplică corespunzător prevederile pct. 16² alin. (9), respectiv pct. 16² alin. (10), pentru a determina data plății.”

10. La punctul 46 alineatul (1), prima teză se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

Art. 146. — (1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155, precum și dovada plății în cazul achizițiilor efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii de la persoane impozabile în perioada în care aplică sistemul TVA la încasare;

[...]

Norme metodologice:

46. (1) Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin. (1) din Codul fiscal care să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal și cu dovada plății în cazul achizițiilor prevăzute la art. 145 alin. (12) din Codul fiscal efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii prevăzute la art. 145 alin. (11) din Codul fiscal de la persoane impozabile care au aplicat sistemul TVA la încasare. [...]

11. La punctul 46, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

„(9) În cazul achizițiilor efectuate de la persoanele impozabile nestabilite în România și scutite de obligația înregistrării în scopuri de TVA în România conform prevederilor pct. 68 alin. (1), justificarea deducerii taxei se face pe baza exemplarului original al facturii prevăzute la pct. 68 alin. (4) și a unei copii de pe decizia privind modalitatea de plată a taxei pe valoarea adăugată pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii realizate ocazional.”

12. La punctul 49, alineatul (1) prima teză, alineatul (3) partea introductivă și alineatul (15) litera a) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România și rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

Art. 147². — (1) În condițiile stabilite prin norme:

a) persoana impozabilă nestabilă în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în România;

[...]

Norme metodologice:

49. (1) În baza art. 147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal orice persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în România.

[...]

(3) Se rambursează oricărei persoane impozabile nestabilite în România taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri/servicii, inclusiv taxa aferentă importurilor, efectuate în România, în măsura în care bunurile și serviciile respective sunt utilizate pentru următoarele operațiuni:

[...]

(15) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare;

[...].”

13. La punctul 49, după alineatul (33) se introduce un nou alineat, alineatul (33¹), cu următorul cuprins:

„(33¹) Facturile emise în perioada 1 ianuarie 2009—31 decembrie 2013 inclusiv, care nu au fost achitate total/parțial până la data solicitării rambursării pot fi cuprinse într-o cerere de rambursare depusă până la data de 30 septembrie 2014, fără a mai fi necesară dovada achitării facturii.”

14. La punctul 49¹, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România și rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

Art. 147². — [...]

(2) Persoana impozabilă stabilită în România poate beneficia de rambursarea TVA aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în alt stat membru, în condițiile prevăzute în norme.

Norme metodologice:

49¹. (1) Conform art. 147² alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă stabilită în România poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în alt stat membru, denumit în continuare *stat membru de rambursare*, în condițiile și conform procedurilor stabilite de legislația statului respectiv, care

transpune prevederile Directivei 2008/9/CE și ale Directivei 2010/66/UE.”

15. La punctul 50, alineatul (1) prima teză și alineatul (18) prima teză se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România și rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

Art. 147². — (1) În condițiile stabilite prin norme:

[...]

b) persoana impozabilă neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, nestabilită pe teritoriul Uniunii Europene, poate solicita rambursarea taxei aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în România, dacă, în conformitate cu legile țării unde este stabilită, o persoană impozabilă stabilită în România ar avea același drept de rambursare în ceea ce privește TVA sau alte impozite/taxe similare aplicate în țara respectivă;

Norme metodologice:

50. (1) În baza art. 147² alin. (1) lit. b) din Codul fiscal persoana impozabilă neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, nestabilită pe teritoriul Uniunii Europene, poate solicita rambursarea taxei aferente importurilor și achizițiilor de bunuri mobile corporale și de servicii, efectuate în România.

[...]

(18) Persoana impozabilă neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA și nu este stabilită pe teritoriul Uniunii Europene poate solicita rambursarea taxei dacă, în conformitate cu legile țării unde este stabilită, o persoană impozabilă stabilită în România ar avea același drept de rambursare în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată sau alte impozite/taxe similare aplicate în țara respectivă, fapt dovedit prin existența unor acorduri/declarații de reciprocitate semnate de reprezentanții autorităților competente din România și din țara solicitantului.”

16. La punctul 50, după alineatul (19) se introduce un nou alineat, alineatul (20), cu următorul cuprins:

„(20) Facturile emise în perioada 1 ianuarie 2009—31 decembrie 2013 inclusiv, care nu au fost achitate total/parțial până la data solicitării rambursării pot fi cuprinse într-o cerere de rambursare depusă până la data de 30 septembrie 2014, fără a mai fi necesară dovada achitării facturii, după caz, în funcție de limitele instituite prin declarațiile de reciprocitate semnate cu țări terțe.”

17. La punctul 53, alineatele (1) și (3), alineatul (6) litera d) și alineatele (10) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

Art. 148. — (1) În condițiile în care regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine nu se aplică, deducerea inițială se ajustează în următoarele cazuri:

a) deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze;

b) dacă există modificări ale elementelor luate în considerare pentru determinarea sumei deductibile, intervenite după depunerea decontului de taxă, inclusiv în cazurile prevăzute la art. 138;

c) persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivate și serviciile neutilizate în cazul unor evenimente precum modificări legislative, modificări ale obiectului de activitate, alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și, ulterior, alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, bunuri lipsă din gestiune.

(2) Nu se ajustează deducerea inițială a taxei în cazul:

a) bunurilor distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător de persoana impozabilă. În cazul bunurilor furate, persoana impozabilă demonstrează furtul bunurilor pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

b) situațiilor prevăzute la art. 128 alin. (8).

Norme metodologice:

53. (1) Potrivit prevederilor art. 148 alin. (1) din Codul fiscal, se ajustează taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor și activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal. Nu se efectuează ajustarea taxei deductibile:

a) în situația în care are loc o livrare/prestare către sine efectuată de persoana impozabilă conform art. 128 alin. (4) sau art. 129 alin. (4) din Codul fiscal;

b) în situațiile prevăzute la art. 128 alin. (8) din Codul fiscal;

c) în cazul bunurilor distruse sau pierdute în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător de persoana impozabilă;

d) în cazul bunurilor furate, dacă persoana impozabilă demonstrează furtul bunurilor pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare.

[...]

(3) În situațiile prevăzute la alin. (2), taxa nededusă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor și activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, activelor corporale fixe în curs de execuție, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin. (2)—(6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160 din Codul fiscal, precum și cele achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 134² alin. (6) lit. a)—d) din Codul fiscal, se ajustează la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea, pentru taxa deductibilă, respectiv pentru taxa care a fost plătită furnizorului/prestatorului, iar în cazul activelor corporale fixe se aplică și prevederile alin. (14). În situația în care la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, persoana impozabilă își exercită dreptul de deducere a taxei respective, cu excepția situației în care la data plății bunurilor/serviciilor nu sunt utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere a taxei. În cazul activelor corporale fixe amortizabile, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, persoana impozabilă deduce partea din taxa plătită corespunzătoare valorii rămase neamortizate la momentul la care intervine evenimentul care a generat ajustarea. Dacă apar și alte evenimente care generează ajustarea TVA până la data plății TVA, în favoarea statului sau în favoarea persoanei impozabile, în cazul activelor corporale fixe amortizabile, suma taxei de dedus se determină în funcție de valoarea rămasă neamortizată la data fiecărui eveniment care generează ajustarea taxei. Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin. (2)—(6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160 din Codul fiscal, efectuate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, precum și taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art. 134² alin. (6) lit. a)—d) din Codul fiscal efectuate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare se ajustează potrivit regulilor generale prevăzute la alin. (2).

[...]

(6) [...]

d) bunuri lipsă în gestiune din alte cauze decât cele prevăzute la art. 148 alin. (2) din Codul fiscal. În cazul bunurilor lipsă din gestiune care sunt imputate, sumele imputate nu sunt considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA, indiferent dacă pentru acestea este sau nu obligatorie ajustarea taxei.

[...]

(10) În sensul art. 148 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei deductibile în cazul bunurilor distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, în situații cum ar fi, de exemplu, următoarele, dar fără a se limita la acestea:

a) calamitățile naturale și cauzele de forță majoră, demonstrate sau confirmate în mod corespunzător;

b) furtul bunurilor demonstrat pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

c) contractele de leasing financiar având ca obiect bunuri mobile corporale, altele decât bunurile de capital, care se reziliază, iar bunurile nu sunt restituite de utilizator în termenul prevăzut în contract, caz în care locatorul/finanțatorul nu are obligația să efectueze ajustări ale taxei deduse dacă face dovada că a inițiat și a efectuat demersuri pentru recuperarea bunului, indiferent dacă la finalizarea acestor demersuri bunul este sau nu recuperat de către societatea de leasing;

d) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, caz în care nu se fac ajustări ale taxei deductibile dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

1. degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente. Sunt incluse în această categorie și produsele accizabile pentru care autoritatea competentă a emis decizie de aprobare a distrugerii;

2. se face dovada că bunurile au fost distruse;

e) pierderile tehnologice sau, după caz, alte consumuri proprii, caz în care persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei în limitele stabilite potrivit legii ori, în lipsa acestora, în limitele stabilite de persoana impozabilă în norma proprie de consum. În cazul depășirii limitelor privind normele tehnologice ori consumurile proprii, se ajustează taxa aferentă depășirii acestora. Prin excepție, în cazul societăților de distribuție a energiei electrice, nu se face ajustarea taxei pentru cantitățile de energie electrică consumate la nivelul normei proprii de consum tehnologic sau, în lipsa acesteia, la nivelul normei aprobate de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei pentru fiecare societate de distribuție a energiei electrice, care include și consumul propriu comercial;

f) perisabilitățile, în limitele stabilite prin lege;

g) casarea activelor corporale fixe, altele decât bunurile de capital prevăzute la art. 149 din Codul fiscal, demonstrate sau confirmate în mod corespunzător.

(11) Obligația de a demonstra sau confirma în mod corespunzător că bunurile au fost distruse, pierdute sau furate, în sensul art. 148 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal revine persoanei impozabile. În situația în care organele de inspecție fiscală nu consideră suficiente dovezile furnizate de persoana impozabilă, acestea pot obliga persoana respectivă să efectueze ajustarea taxei. Conform principiului proporționalității, organele fiscale nu pot solicita persoanei impozabile mai mult decât ceea ce este necesar pentru dovedirea incidentului care a condus la pierderea, distrugerea sau furtul bunului, astfel încât sarcina persoanei impozabile să nu devină practic imposibilă sau extrem de dificilă.”

18. La punctul 53, alineatele (6¹), (12) și (13) se abrogă.

19. La punctul 54, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Ajustarea taxei deductibile în cazul bunurilor de capital

Art. 149. — [...]

(4) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la alin. (1) lit. d) se efectuează:

[...]

d) în situația în care bunul de capital își încetează existența, cu următoarele excepții:

[...]

2. bunul de capital este pierdut, distrus sau furat, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător. În cazul bunurilor furate, persoana impozabilă demonstrează furtul bunurilor pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

Norme metodologice:

54. [...]

(3) În situația în care bunul de capital își încetează existența ca urmare a unei lipse din gestiune, în alte cazuri decât cele prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. d) pct. 1 și 2 din Codul fiscal, se ajustează deducerea inițială a taxei conform prevederilor art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. În cazul bunurilor lipsă din gestiune, altele decât cele prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. d) pct. 1 și 2 din Codul fiscal, care sunt imputate, sumele imputate nu sunt considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA, indiferent dacă pentru acestea este sau nu obligatorie ajustarea taxei.

[...]

(4) În sensul art. 149 alin. (4) lit. d) pct. 2 din Codul fiscal persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei aferente bunurilor distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, în situații cum ar fi, de exemplu, următoarele, dar fără a se limita la acestea:

a) calamități naturale și cauze de forță majoră, demonstrate sau confirmate în mod corespunzător;

b) furtul bunurilor, demonstrat pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

c) contractele de leasing financiar având ca obiect bunuri de capital, care se reziliază, iar bunurile nu sunt restituite de utilizator în termenul prevăzut în contract, caz în care locatorul/finanțatorul nu are obligația să efectueze ajustări ale taxei deduse dacă face dovada că a inițiat și a efectuat demersuri pentru recuperarea bunului, indiferent dacă la finalizarea acestor demersuri bunul este sau nu recuperat de către societatea de leasing;

20. La punctul 54, alineatul (31) se abrogă.

21. La punctul 54, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (41), cu următorul cuprins:

„(41) Obligația de a demonstra sau confirma în mod corespunzător că bunurile au fost distruse, pierdute sau furate, în sensul art. 149 alin. (4) lit. d) pct. 2 din Codul fiscal, revine persoanei impozabile. În situația în care organele de inspecție fiscală nu consideră suficiente dovezile furnizate de persoana impozabilă, acestea pot obliga persoana respectivă să efectueze ajustarea taxei. Conform principiului proporționalității, organele fiscale nu pot solicita persoanei impozabile mai mult decât ceea ce este necesar pentru dovedirea incidentului care a condus la pierderea, distrugerea sau furtul bunului, astfel încât sarcina persoanei impozabile să nu devină practic imposibilă sau extrem de dificilă.”

22. La punctul 66, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (101), cu următorul cuprins:

„(101) În sensul art. 153 alin. (91) lit. a) din Codul fiscal, data la care a încetat situația care a condus la anularea înregistrării, în cazul contribuabililor declarați inactivi fiscal, conform art. 781

din Codul de procedură fiscală, se înțelege data reactivării, iar în cazul contribuabililor care au intrat în inactivitate temporară, înscrisă în registrul comerțului, potrivit legii, data la care a încetat situația care a condus la anularea înregistrării reprezintă data înscrierii în registrul comerțului a mențiunii privind reluarea activității.”

23. La punctul 66, după alineatul (15) se introduc două noi alineate, alineatele (16) și (17), cu următorul cuprins:

„(16) În sensul art. 153 alin. (9) lit. c) din Codul fiscal, prin asociat majoritar se înțelege persoana fizică sau juridică ce deține părți sociale/acțiuni în cadrul unei societăți reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care depășesc 50% din capitalul social al societății.

(17) În situația în care persoana impozabilă îndeplinește condițiile pentru înregistrarea în scopuri de TVA prevăzute de art. 153 alin. (91) din Codul fiscal, organul fiscal atribuie codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit inițial, anterior anulării înregistrării în scopuri de TVA.”

24. La punctul 68, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Persoana impozabilă nestabilă în România care realizează în România în mod ocazional operațiuni pentru care este obligată la plata TVA și care este scutită de la obligația înregistrării în scopuri de TVA conform prevederilor alin. (1) are obligația să transmită beneficiarilor facturile emise pentru respectivele operațiuni conform art. 155 din Codul fiscal precum și o copie a deciziei privind modalitatea de plată a taxei pe valoarea adăugată pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii realizate ocazional. Facturile emise de persoanele scutite de la obligația înregistrării în scopuri de TVA conform prevederilor alin. (1) nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA în România al furnizorului/prestatorului.”

25. La punctul 79, alineatele (3), (4) și alineatul (5) prima teză se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare au obligația să menționeze în jurnalele pentru vânzări facturile emise pentru livrări de bunuri/prestări de servicii pentru care aplică sistemul TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea taxei nu intervine în perioada fiscală în care a fost emisă factura. În plus față de cele prevăzute la alin. (2), în jurnalele pentru vânzări se înscriu și următoarele informații în cazul acestor operațiuni:

a) numărul și data documentului de încasare;

b) valoarea integrală a contravalorii livrării de bunuri/prestării de servicii, inclusiv TVA;

c) baza impozabilă și taxa pe valoarea adăugată aferentă;

d) valoarea încasată, inclusiv TVA, precum și baza impozabilă și TVA exigibilă corespunzătoare sumei încasate;

e) diferența reprezentând baza impozabilă și TVA neexigibilă.

[...]

(4) În cazul jurnalelor pentru vânzări prevăzute la alin. (3), facturile care au TVA neexigibilă integral sau parțial vor fi preluate în fiecare jurnal pentru vânzări până când toată taxa aferentă devine exigibilă, cu menționarea informațiilor prevăzute la alin. (3) lit. a)–e). În cazul informației de la alin. (3) lit. d) se va menționa numai suma încasată în perioada fiscală pentru care se întocmește jurnalul pentru vânzări.

(5) Persoanele impozabile care fac achiziții de bunuri/servicii de la persoane care aplică sistemul TVA la încasare înregistrează în jurnalul pentru cumpărări facturile primite pentru livrări de bunuri/prestări de servicii pentru care se aplică sistemul TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea, respectiv deductibilitatea taxei nu intervine în perioada fiscală în care a fost emisă factura. [...]

26. La punctul 79, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (31), cu următorul cuprins:

„(31) Prin excepție de la prevederile alin. (3), persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare menționează în jurnalele pentru vânzări bonurile fiscale emise în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit informațiilor din rapoartele fiscale de închidere zilnică prevăzute la art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

27. La punctul 801, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Decontul special de taxă și alte declarații

Art. 156³. — [...]

(11) Persoana impozabilă prevăzută la art. 134² alin. (3) lit. a), care optează să aplice sistemul TVA la încasare potrivit prevederilor art. 134² alin. (3)—(8), trebuie să depună la organele fiscale competente, până la data de 25 ianuarie inclusiv, o notificare din care să rezulte că cifra de afaceri din anul calendaristic precedent, determinată potrivit prevederilor art. 134² alin. (3) lit. a), nu depășește plafonul de 2.250.000 lei și că optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare. Se consideră că persoana impozabilă a optat în mod tacit pentru continuarea aplicării sistemului TVA la încasare, neavând obligația să depună notificarea, dacă în anul precedent a aplicat sistemul TVA la încasare și cifra sa de afaceri nu a depășit plafonul de 2.250.000 lei. Persoana impozabilă prevăzută la art. 134² alin. (3) lit. b), care optează să aplice sistemul TVA la încasare potrivit prevederilor art. 134² alin. (3)—(8), trebuie să depună la organele fiscale competente o notificare din care să rezulte că optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare din momentul înregistrării sale în scopuri de TVA conform art. 153.

[...]

Norme metodologice:

80¹. [...]

(6) În aplicarea prevederilor art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal, persoanele impozabile care în anul precedent au avut o cifră de afaceri inferioară plafonului de 2.250.000 lei, dar nu au aplicat sistemul TVA la încasare, nu pot opta pentru aplicarea sistemului TVA la încasare dacă din evidențele acestora reiese că în anul următor până la data depunerii notificării prevăzute la art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal, respectiv până pe data de 25 ianuarie inclusiv, au depășit plafonul pentru anul în curs.”

E. Titlul VII „Accize și alte taxe speciale”

1. La punctul 301, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În scopul determinării categoriei valorice în care se încadrează produsele accizabile prevăzute la nr. crt. 7, 9 și 10 din anexa nr. 2 de la titlul VII din Codul fiscal, provenite din producția internă, din achiziții intracomunitare sau din import, al căror preț de vânzare este exprimat în altă monedă decât euro, conversia în euro se realizează potrivit prevederilor art. 218 din Codul fiscal.”

2. La punctul 301, alineatul (2) se abrogă.

3. La punctul 301, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (5) și (6), cu următorul cuprins:

„(5) Pentru produsele prevăzute la art. 207 lit. g), j) și k) provenite din producția internă, valoarea unitară înscrisă în anexa nr. 2 de la titlul VII din Codul fiscal, reprezentând baza de impozitare pentru calculul accizei, este prețul de livrare al furnizorului. Elementele pe baza cărora se stabilește prețul de livrare sunt cele prevăzute la art. 137 din Codul fiscal, cu excepția accizei care urmează a fi percepută.

(6) Pentru produsele prevăzute la art. 207 lit. g), j) și k) provenite din achiziții intracomunitare sau din import, valoarea unitară înscrisă în anexa 2 de la titlul VII din Codul fiscal, reprezentând baza de impozitare pentru calculul accizei, se determină potrivit prevederilor art. 138¹, respectiv art. 139 din Codul fiscal, cu excepția accizei care urmează a fi percepută.”

4. La punctul 302, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Operatorul economic, persoană fizică sau juridică autorizată care achiziționează din alte state membre ale Uniunii Europene produse supuse accizelor de natura celor prevăzute la art. 207 lit. a)—c) și lit. f)—l) din Codul fiscal, trebuie să se autorizeze pentru achiziții intracomunitare de astfel de produse la autoritatea vamală teritorială.”

5. La punctul 31, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Beneficiază la cerere de regimul de restituire și operatori economici, pentru produsele prevăzute la art. 207 lit. a)—c) și f)—l) din Codul fiscal achiziționate direct de către aceștia dintr-un stat membru sau din import, care ulterior sunt exportate, sunt livrate în alt stat membru ori returnate furnizorilor, fără a suporta vreo modificare.”

6. Punctul 31^a se abrogă.

7. După punctul 31^a se introduce un nou punct, punctul 31^b, cu următorul cuprins:

„31^b. Pentru produsele prevăzute la art. 207 lit. a)—c) și f)—l) din Codul fiscal livrate în baza unui contract de consignație, exigibilitatea accizelor la consignat intervine la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienților săi. Contractul de consignație reprezintă un contract prin care consignatul se angajează să livreze bunuri consignatarului, pentru ca acesta din urmă să găsească un cumpărător pentru aceste bunuri. Consignatarul acționează în nume propriu, dar în contul consignatului, când livrează bunurile către cumpărători.”

8. Punctul 32¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Conversia în lei a sumelor exprimate în euro

Art. 218. — (1) Valoarea în lei a accizelor și a impozitului la țiteiul din producția internă, datorate bugetului de stat, stabilite potrivit prezentului titlu în echivalent euro pe unitatea de măsură, se determină prin transformarea sumelor exprimate în echivalent euro, pe baza cursului de schimb valutar stabilit în prima zi lucrătoare a lunii octombrie din anul precedent, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în situația în care cursul de schimb valutar stabilit în prima zi lucrătoare a lunii octombrie din anul precedent, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, este mai mic decât cursul de schimb valutar stabilit în prima zi lucrătoare a lunii octombrie din anul anterior anului precedent, valoarea în lei a accizelor și a impozitului la țiteiul din producția internă, datorate bugetului de stat, stabilite potrivit prezentului titlu în echivalent euro pe unitatea de măsură, se determină prin transformarea sumelor exprimate în echivalent euro, pe baza cursului de schimb valutar stabilit în prima zi lucrătoare a lunii octombrie din anul anterior anului precedent, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, valoare care se actualizează cu media anuală a indicelui prețurilor de consum calculată în luna septembrie din anul precedent, comunicată oficial de Institutul Național de Statistică, până la data de 15 octombrie.

(3) Pentru anul 2014, media anuală a indicelui prețurilor de consum calculată în luna septembrie a anului 2013 prevăzută la alin. (2) este de 104,77%.

Norme metodologice:

32¹. Ministerul Finanțelor Publice comunică pe site-ul său modul de determinare a valorii în lei a accizelor și a impozitului la țiteiului din producția internă conform art. 218 din Codul fiscal, cel târziu până la data de 20 octombrie a fiecărui an.”

9. La punctul 71 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) pentru bere:

$$A = C \times K \times R \times Q,$$

unde:

A = cuantumul accizei;

C = numărul de grade Plato;

K = acciza unitară, în funcție de producția anuală, prevăzută la nr. crt. 1 din anexa nr. 1 la titlul VII din Codul fiscal;

R = cursul de schimb leu/euro;

Q = cantitatea în hectolitri de bere sau cantitatea în hectolitri de bază de bere din amestec cu băuturi nealcoolice.

Gradul Plato reprezintă greutatea de zaharuri exprimată în grame, conținută în 100 g de extract primar. Prin extract primar se înțelege soluția măsurată la origine la temperatura de 20°/4° C aferentă berii, respectiv bazei de bere din amestecul cu băuturi nealcoolice.

Concentrația zaharometrică exprimată în grade Plato, în funcție de care se calculează și se virează la bugetul de stat accizele, este cea înscrisă în specificația tehnică elaborată pe baza standardului în vigoare pentru fiecare sortiment de bere. În cazul produselor rezultate prin amestecul de bază de bere cu băuturi nealcoolice concentrația zaharometrică exprimată în grade Plato în funcție de care se calculează și se virează la bugetul de stat accizele este cea aferentă bazei de bere din amestecul cu băuturi nealcoolice.

Concentrația zaharometrică exprimată în grade Plato trebuie să fie aceeași cu cea înscrisă pe etichetele de comercializare a sortimentelor de bere. În cazul amestecurilor de bere, pe eticheta de comercializare se va menționa și concentrația zaharometrică exprimată în grade Plato aferentă bazei de bere din amestec cu băuturi nealcoolice.

Abaterea admisă pentru concentrația zaharometrică exprimată în grade Plato între cea înscrisă pe etichetă și cea determinată în bere, respectiv baza de bere din amestecul cu băuturi nealcoolice, este de 0,5 grade Plato;”.

10. La punctul 72 alineatul (4), literele c)—e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) structurile de specialitate din cadrul Direcției Generale a Vămirilor, denumite în continuare *autoritate vamală centrală* sau *teritorială*, după caz;

d) direcțiile generale regionale ale finanțelor publice sau a municipiului București și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, denumite în continuare *autoritate fiscală teritorială*;

e) direcțiile regionale vamale sau birourile vamale de interior și/sau birourile vamale de frontieră, denumite în continuare *autoritate vamală teritorială*.”

11. La punctul 77, alineatul (4) se abrogă.

12. La punctul 77, alineatele (6)—(8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) Autoritatea vamală teritorială va ține o evidență a gospodăriilor individuale menționate la alin. (3) și (5), în care vor fi înscrise datele de identificare ale acestora, precum și informații privind instalațiile de producție deținute și cantitățile de produse declarate pe propria răspundere, în termen de 3 zile de la finalizarea procesului de producție.

(7) Atunci când gospodăria individuală intenționează să producă țuică și rachiuri din recolta proprie, aceasta va notifica în scris intenția autorității vamale teritoriale în raza căreia își are domiciliul, menționând totodată cantitatea și tipul de materie primă ce urmează a se prelucra, perioada în care instalația va funcționa, precum și cantitatea de produs estimată a se obține. În acest caz producătorul trebuie să dețină și mijloacele legale necesare pentru măsurarea cantității și a concentrației alcoolice a produselor obținute.

(8) În termen de 3 zile lucrătoare de la expirarea perioadei declarate de funcționare a instalației de producție de țuică și rachiuri, gospodăria individuală va solicita autorității vamale teritoriale calculul accizei datorate. În acest caz acciza devine exigibilă la momentul finalizării procesului de producție, iar termenul de plată este până la data de 25 a lunii imediat următoare celei în care acciza a devenit exigibilă.”

13. La punctul 81, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Pentru consumul propriu, altul decât cel pentru menținerea capacității de a produce, de a transporta și de a distribui energie electrică în limitele stabilite de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei, operatorii economici autorizați în domeniul energiei electrice care utilizează energia electrică datorează accize care devin exigibile la momentul consumului, pentru care trebuie să întocmească o autofaktură în scopuri de accize.

(12) Consumul de energie electrică utilizat pentru menținerea capacității de a produce, de a transporta și de a distribui energie electrică, care depășește limitele stabilite de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei, este considerat consum propriu pentru care se aplică prevederile alin. (11).”

14. La punctul 82, alineatul (15) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(15) La sosirea produselor energetice utilizatorul final autorizat trebuie să înștiințeze autoritatea vamală teritorială și să păstreze produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități în condițiile prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

15. La punctul 82, după alineatul (15) se introduce un nou alineat, alineatul (15¹), cu următorul cuprins:

„(15¹) Deplasarea și/sau primirea produselor exceptate de la regimul de accizare spre/de un utilizator final autorizat se supun/supune prevederilor secțiunii a 9-a «Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize» cap. I¹ de la titlul VII din Codul fiscal.”

16. La punctul 83, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În antrepozitul fiscal de producție sunt permise primirea și depozitarea în regim suspensiv de accize a produselor accizabile utilizate ca materie primă în procesul de producție de produse accizabile și a produselor accizabile rezultate din activitatea de producție pentru care a fost autorizat antrepozitul fiscal.”

17. La punctul 84, alineatele (9) și (19¹) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(9) Antrepozitarul propus are obligația să obțină încadrarea tarifară a produselor finite, precum și încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, efectuate de autoritatea vamală centrală, pentru care prezintă acestei autorități:

a) documentația tehnică care reglementează caracteristicile fiecărui produs finit — specificație tehnică, standard de firmă sau similar;

b) alte documente din care să rezulte toate informațiile necesare stabilirii clasificării tarifare și atribuirii codului de produs accizabil, referitoare la caracteristicile produsului finit, natura și cantitatea materiilor prime utilizate, procesul tehnologic de fabricație a produsului finit;

c) o notă întocmită de autoritatea vamală teritorială ca urmare a supravegherii fabricării unui lot din fiecare produs finit din care să rezulte cantitățile de materii prime utilizate, cantitățile de produse finite obținute și consumurile de utilități. Prezentarea acestei note nu este necesară în cazul operatorilor economici care nu au solicitat funcționarea în regim de probe tehnologice.

[...]

(19¹) În sensul prezentelor norme metodologice, prin noțiunea de «produs nou» se înțelege produsul finit accizabil care datorită caracteristicilor și proprietăților fizico-chimice și organoleptice determină o încadrare într-o nouă categorie de produse în nomenclatorul codurilor de produse accizabile ale antrepozitului fiscal, față de cele deținute.»

18. La punctul 88, alineatele (8) și (10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(8) Antrepozitarii autorizați a căror autorizație a fost revocată sau anulată pot să valorifice produsele accizabile înregistrate în stoc — materii prime, semifabricate, produse finite — numai după notificarea autorității vamale teritoriale cu privire la virarea accizelor datorate bugetului de stat, după caz.

[...]

(10) În cazul revocării autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de autoritatea competentă numai după o perioadă de cel puțin 6 luni de la data revocării, respectiv de la data la care decizia de revocare a autorizației de antrepozit fiscal produce efecte conform art. 206²⁸ alin. (7) din Codul fiscal. În situația în care antrepozitarul autorizat contestă decizia de revocare la Comisie sau la instanța de judecată, la calculul termenului de 6 luni se au în vedere perioadele în care decizia de revocare a produs efecte”.

19. La punctul 88, după alineatul (9) se introduc două noi alineate, alineatele (9¹) și (9²), cu următorul cuprins:

„(9¹) În cazul suspendării sau în cazul revocării autorizației de antrepozit fiscal, după data la care aceasta produce efecte, deplasarea produselor accizabile, materii prime sau semifabricate, înregistrate în stoc se efectuează sub supravegherea autorității vamale teritoriale, către alte antrepozite fiscale de producție în vederea procesării.

(9²) În situația prevăzută la alin. (9¹), produsele accizabile sunt însoțite de un document comercial care conține aceleași informații ca exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 40.1, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial se certifică atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitarul autorizat destinat, cât și de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea expeditorul.”

20. La punctul 90 subpunctul 90.2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„90.2. (1) În înțelesul prezentelor norme metodologice, *locul de livrare directă* reprezintă locul unde pot fi primite produse accizabile, cu excepția tutunului prelucrat, în regim suspensiv de accize de la un antrepozit fiscal sau de la un expeditor înregistrat cu condiția ca acest loc să fie indicat de destinatar, respectiv antrepozitarul autorizat sau de destinatarul înregistrat prevăzut la pct. 89.”

21. La punctul 101 alineatul (2), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) să înștiințeze autoritatea vamală teritorială în raza căreia au fost primite produsele accizabile și să păstreze produsele în locul de recepție cel puțin 24 de ore pentru a permite acestei autorități să se asigure că produsele au fost efectiv primite și că accizele exigibile pentru acestea au fost plătite. După expirarea termenului de 24 de ore, operatorul economic poate proceda la recepția produselor accizabile primite.”

22. La punctul 108, alineatul (8²) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8²) Antrepozitarii autorizați care produc mai multe categorii de produse accizabile, au obligația de a constitui garanția corespunzătoare acelei categorii de produse accizabile pentru care este prevăzut cuantumului cel mai mare potrivit alin. (8¹).”

23. La punctul 108, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (9¹), cu următorul cuprins:

„(9¹) În cazul expeditorului înregistrat, pentru produsele energetice prevăzute la art. 206¹⁶ alin. (2) din Codul fiscal, altele decât cele prevăzute la art. 206¹⁶ alin. (3) din Codul fiscal, nivelul garanției se determină pe baza nivelului accizelor aferent motorinei.”

24. La punctul 111, alineatele (40) și (41) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(40) În toate situațiile de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea și primirea produselor accizabile spre/de un utilizator final autorizat se supun prevederilor secțiunii a 9-a «Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize», cap. I¹ de la titlul VII din Codul fiscal.

(41) La sosirea produsului operatorul economic utilizator trebuie să înștiințeze autoritatea vamală teritorială și să păstreze produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. După expirarea termenului de 24 de ore utilizatorul final autorizat poate proceda la recepția produselor accizabile primite.”

25. La punctul 113 subpunctul 113.2, alineatul (16) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(16) La sosirea produselor energetice utilizatorul final autorizat trebuie să înștiințeze autoritatea vamală teritorială și să păstreze produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. După expirarea termenului de 24 de ore utilizatorul final autorizat poate proceda la recepția produselor energetice primite.”

26. La punctul 113 subpunctul 113.2, după alineatul (16) se introduce un nou alineat, alineatul (16¹), cu următorul cuprins:

„(16¹) În toate situațiile de scutire directă livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea și primirea produselor accizabile spre/de un utilizator final autorizat se supun prevederilor secțiunii a 9-a «Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize», cap. I¹ de la titlul VII din Codul fiscal.”

27. La punctul 113 subpunctul 113.7, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) La sosirea produselor energetice utilizatorul final autorizat trebuie să înștiințeze autoritatea vamală teritorială și să păstreze produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. După expirarea termenului de 24 de ore, utilizatorul final autorizat poate proceda la recepția produselor energetice primite.”

28. La punctul 113 subpunctul 113.7, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alineatul (12¹), cu următorul cuprins:

„(12¹) În toate situațiile de scutire directă livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea și primirea produselor accizabile spre/de un utilizator final autorizat se supun prevederilor secțiunii a 9-a «Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize», cap. I¹ de la titlul VII din Codul fiscal.”

29. La punctul 113 subpunctul 113.11, după alineatul (8) se introduc trei noi alineate, alineatele (9)—(11), cu următorul cuprins:

„(9) În situațiile de acordare a scutirii directe pentru gazul natural sau pentru energia electrică, utilizate în scopurile scutite de la plata accizelor, utilizatorii notifică acest fapt la autoritatea vamală teritorială. După notificare, utilizatorul transmite furnizorului de astfel de produse o copie de pe notificare cu numărul de înregistrare la autoritatea vamală teritorială. Transmiterea notificării nu este necesară atunci când produsele respective provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(10) Notificarea prevăzută la alin. (9) cuprinde informații privind activitatea desfășurată de utilizator și cantitatea de gaz natural sau energie electrică solicitată în regim de scutire de la plata accizelor.

(11) Nerespectarea prevederilor alin. (9) și (10) atrage plata accizelor calculate pe baza cotei accizei prevăzute pentru gaz natural sau energie electrică utilizate în scop comercial.”

30. La punctul 114, după litera g) se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) cidru de mere și de pere cu codurile NC 2206 00 51 și NC 2206 00 81 și hidromel cu codurile NC 2206 00 59 și NC 2206 00 89 obținut prin fermentarea unei soluții de miere în apă.”

31. La punctul 116, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (8¹), cu următorul cuprins:

„(8¹) În cazul produselor din tutun prelucrat, altele decât țigăretele, un timbru aplicat pe pachete din carton sau celofanate ori cutii din diferite materiale — carton, lemn, plastic, metal — se consideră a fi deteriorat ca urmare a lipirii pe ambalaj devenind impropriu utilizării ulterioare datorită modificărilor survenite.”

Art. II. — (1) Prevederile art. I lit. D pct. 12 se aplică inclusiv cererilor de rambursare aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Prevederile art. I lit. D pct. 15 se aplică inclusiv cererilor de rambursare aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, în limitele instituite prin declarațiile de reciprocitate semnate cu țări terțe.

Art. III. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor art. I lit. E pct. 29, care se aplică începând cu data de 1 aprilie 2014.

Art. IV. — Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

p. Ministrul afacerilor externe,

Radu Podgorean,

secretar de stat

București, 5 februarie 2014.

Nr. 77.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru stabilirea nivelului comisioanelor de gestiune în cadrul Programului privind reabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală și al Programului privind creșterea calității arhitectural-ambientale a clădirilor

Având în vedere prevederile:

— art. 42 din Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2010 privind reabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 736/2010, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 35 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 153/2011 privind măsurile de creștere a calității arhitectural-ambientale a clădirilor, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 945/2011, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 15 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul delegat pentru buget emite următorul ordin:

Art. 1. — Pentru semestrul I al anului 2014 se aprobă comisionul de gestiune a garanțiilor acordate de Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — *FNGCIMM*, în numele și contul statului român, în cadrul Programului privind reabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală, la nivelul de 0,49 % pe an, calculat la soldul finanțării garantate.

Art. 2. — Pentru semestrul I al anului 2014 se aprobă comisionul de gestiune a garanțiilor acordate de FNGCIMM, în numele și contul statului român, în cadrul Programului privind creșterea calității arhitectural-ambientale a clădirilor, la nivelul de 0,49 % pe an, calculat la soldul finanțării garantate.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 7 februarie 2014.

Nr. 194.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

**privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monument, grupa valorică „B”,
a „Crucei de drum cu troiță” din comuna Bucium,
satul Bucium Sat (lângă casa cu nr. 166), județul Alba**

Având în vedere Referatul nr. 3.532/3/2013 din 6 ianuarie 2014 de aprobare a proiectului ordinului de clasare,

în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. d) ale Normelor metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Cruce de drum cu troiță” din comuna Bucium, satul Bucium Sat (lângă casa nr. 166), județul Alba, se clasează monument istoric, categoria monument, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice AB-IV-m-B-21076.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Gigel-Sorinel Știrbu

București, 27 ianuarie 2014.
Nr. 2.034.

ANEXĂ

**Zona de protecție „Cruce de drum cu troiță”, comuna Bucium,
satul Bucium Sat (lângă casa nr. 166), județul Alba**

Coordonatele punctelor de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	530801.991	355141.085
2	530764.113	355136.546
3	530759.849	355107.957
4	530694.517	355102.126
5	530664.123	355107.618
6	530644.248	355151.486
7	530639.621	355177.295
8	530675.600	355196.783
9	530744.685	355239.758
10	530809.407	355180.030

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

**privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monument, grupa valorică „B”, a „Crucei de la Piață”
din comuna Bucium, satul Poieni (lângă casa cu nr. 604),
județul Alba**

Având în vedere Referatul nr. 3.532/5/2013 din 6 ianuarie 2014 de aprobare a proiectului ordinului de clasare,

în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. d) ale Normelor metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Crucea de la Piață” din comuna Bucium, satul Poieni (lângă casa nr. 604), județul Alba, se clasează monument istoric, categoria monument, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice AB-IV-m-B-21081.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Gigel-Sorinel Știrbu

București, 27 ianuarie 2014.

Nr. 2.035.

ANEXĂ

**Zona de protecție „Crucea de la Piață”, comuna Bucium,
satul Poieni (lângă casa nr. 604), județul Alba**

Coordonatele punctelor de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	529249.779	361386.162
2	529141.720	361289.662
3	529130.082	361299.039
4	529158.965	361332.687
5	529139.283	361342.739
6	529112.815	361393.343
7	529139.885	361425.235
8	529130.085	361435.297
9	529160.077	361474.539
10	529215.093	361445.149
11	529224.066	361417.073

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

**privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monument, grupa valorică „B”, a „Crucii de la Valea
lui Ștefan” din comuna Bucium, satul Valea Negrilesii
(lângă casa cu nr. 838), județul Alba**

Având în vedere Referatul nr. 3.532/1/2013 din 6 ianuarie 2014 de aprobare a proiectului ordinului de clasare,

în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. d) ale Normelor metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Crucea de la Valea lui Ștefan” din comuna Bucium, satul Valea Negrilesii (lângă casa nr. 838), județul Alba, se clasează monument istoric, categoria monument, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice AB-IV-m-B-21079.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Gigel-Sorinel Știrbu

București, 27 ianuarie 2014.

Nr. 2.036.

ANEXĂ

**Zona de protecție „Crucea de la Valea lui Ștefan”, comuna Bucium,
satul Valea Negrilesii (lângă casa nr. 838), județul Alba**

Coordonatele punctelor de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	528703.130	362470.549
2	528708.906	362515.887
3	528662.666	362515.511
4	528681.780	362528.346
5	528664.023	362534.376
6	528620.438	362508.757
7	528614.797	362443.710
8	528642.960	362427.203

MINISTERUL CULTURII

ORDIN
privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monument, grupa valorică „B”,
a „Crucii de la Țărău” din comuna Bucium,
satul Valea Negrilesii (lângă casa cu nr. 615), județul Alba

Având în vedere Referatul nr. 3.532/2/2013 din 6 ianuarie 2014 de aprobare a proiectului ordinului de clasare,

în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. d) ale Normelor metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Crucea de la Țărău” din comuna Bucium, satul Valea Negrilesii (lângă casa nr. 615), județul Alba, se clasează monument istoric, categoria monument, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice AB-IV-m-B-21080.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Gigel-Sorinel Știrbu

București, 27 ianuarie 2014.

Nr. 2.037.

ANEXĂ

Zona de protecție „Crucea de la Țărău”, comuna Bucium,
satul Valea Negrilesii (lângă casa nr. 615), județul Alba

Coordonatele punctelor de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	528995.042	361616.918
2	528959.310	361517.342
3	528916.605	361521.303
4	528889.707	361536.335
5	528898.063	361562.878
6	528855.488	361575.625
7	528907.658	361643.865

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

**privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monument, grupa valorică „B”,
a „Crucei episcopului Andrei Șaguna cu troiță”
din comuna Bucium, satul Gura Izbitei (lângă casa cu nr. 405),
județul Alba**

Având în vedere Referatul nr. 3.532/6/2013 din 6 ianuarie 2014 de aprobare a proiectului ordinului de clasare,

în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. d) ale Normelor metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Crucea episcopului Andrei Șaguna cu troiță” din comuna Bucium, satul Gura Izbitei (lângă casa nr. 405), județul Alba, se clasează monument istoric, categoria monument, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice AB-IV-m-B-21077.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Gigel-Sorinel Știrbu

București, 27 ianuarie 2014.

Nr. 2.038.

ANEXĂ

**Zona de protecție „Crucea episcopului Andrei Șaguna cu troiță”,
comuna Bucium, satul Gura Izbitei (lângă casa nr. 405), județul Alba**

Coordonatele punctelor de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	529271.743	358069.372
2	529181.908	358001.514
3	529102.088	358101.002
4	529063.787	358181.314
5	529097.008	358200.295
6	529140.476	358176.878
7	529213.064	358122.87

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

**privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monument, grupa valorică „B”,
a „Crucii de la Țăndrău” din comuna Bucium,
satul Valea Negrilesii (lângă casa cu nr. 632), județul Alba**

Având în vedere Referatul nr. 3.532/4/2013 din 6 ianuarie 2014 de aprobare a proiectului ordinului de clasare,

în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. d) ale Normelor metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Crucea de la Țăndrău” din comuna Bucium, satul Valea Negrilesii (lângă casa nr. 632), județul Alba, se clasează monument istoric, categoria monument, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice AB-IV-m-B-21078.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Gigel-Sorinel Țirbu

București, 27 ianuarie 2014.

Nr. 2.039.

ANEXĂ

**Zona de protecție „Crucea de la Țăndrău”, comuna Bucium,
satul Valea Negrilesii (lângă casa nr. 632), județul Alba**

Coordonatele punctelor de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	528728.983	361788.732
2	528682.195	361754.679
3	528651.228	361772.192
4	528626.264	361797.339
5	528599.223	361805.084
6	528593.310	361820.806
7	528622.019	361834.952
8	528659.881	361854.019
9	528684.048	361864.208

JUDEȚUL BUZĂU
Primăria Municipiului Buzău

LISTA
cuprinzând asociațiile care primesc subvenții
de la bugetul local în anul 2014, în conformitate
cu Legea nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții
asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică,
care înființează și administrează unități de asistență socială

Nr. crt.	Denumirea asociației	Cuantumul subvenției aprobate — RON —
1.	Fundația pentru copii „Sf. Sava”	24.000

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 645011